

EVROPSKÁ
KOMISE

V Bruselu dne 9.12.2015
COM(2015) 635 final

2015/0288 (COD)

Návrh

SMĚRNICE EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY

o některých aspektech smluv o prodeji zboží online a jinými prostředky na dálku

(Text s významem pro EHP)

{SWD(2015) 274}

{SWD(2015) 275}

DŮVODOVÁ ZPRÁVA

1. SOUVISLOSTI NÁVRHU

Strategie pro jednotný digitální trh¹, kterou přijala Komise dne 6. května 2015, představuje legislativní iniciativu týkající se harmonizovaných pravidel pro poskytování digitálního obsahu a prodej zboží online. Tato iniciativa se skládá z i) návrhu o některých aspektech smluv o poskytování digitálního obsahu a ii) návrhu o některých aspektech smluv o prodeji zboží online² a jinými prostředky na dálku.

Jak Komise oznámila ve svém pracovním programu na rok 2015, tyto dva návrhy čerpají ze zkušeností získaných v průběhu jednání o návrhu nařízení o společné evropské právní úpravě prodeje. Nedrží se však již přístupu spočívajícího ve fakultativním systému a soudržném souboru pravidel. Místo toho obsahují tyto návrhy cílený soubor plně harmonizovaných pravidel. Návrhy rovněž vycházejí z řady změn provedených Evropským parlamentem v prvním čtení, které se týkaly návrhu nařízení o společné evropské právní úpravě prodeje, zejména omezení oblasti působnosti na prodej zboží online a jinými prostředky na dálku a rozšíření oblasti působnosti na určitý digitální obsah, který je poskytován za jiné než peněžní protiplnění.

Tato důvodová zpráva se týká konkrétně návrhu o některých aspektech smluv o prodeji zboží online a jinými prostředky na dálku, ale část této důvodové zprávy vysvětlující důvody návrhu se týká obou návrhů, neboť tyto dva návrhy jsou zamýšleny jako balíček, který má společné cíle.

• Důvody a cíle návrhu

Obecným cílem těchto návrhů je přispět k rychlejšímu nárůstu příležitostí, které skýtá vytvoření skutečného jednotného digitálního trhu, což je v zájmu spotřebitelů i podniků. Tím, že se odstraní hlavní překážky, které souvisejí se smluvním právem a které brání přeshraničnímu obchodu, omezí se díky pravidlům uvedeným v těchto návrzích nejistota, již čelí podniky a spotřebitelé kvůli složitosti právního rámce, a také náklady, které podnikům vznikají v důsledku rozdílů ve smluvním právu.

Až 39 % podniků prodávajících online, ale nikoli přes hranice, uvádí jako jednu z hlavních překážek pro přeshraniční prodej rozdíly ve smluvním právu jednotlivých států³. To platí zejména pro prostředky nápravy v případě vadného výrobku, jak uvedlo 49 % maloobchodníků z EU prodávajících online a 67 % těch, kteří se v současné době pokoušejí o přeshraniční prodej online nebo jej zvažují⁴. Rozdílná pravidla smluvního práva způsobila jednorázové náklady pro maloobchodníky prodávající zboží spotřebitelům ve výši přibližně 4 miliard EUR. Tyto náklady mají dopad především na mikropodniky a malé a střední podniky. Cílem těchto návrhů je vytvořit prostředí příznivé pro podnikání a usnadnit podnikům, zejména malým a středním, prodávat přes hranice. Měla by se zajistit právní jistota pro podniky a mělo by se zabránit zbytečným nákladům, které vznikají v důsledku rozdílných vnitrostátních právních předpisů při prodeji zboží a digitálního obsahu mimo jejich domácí trh.

¹ COM(2015) 192 final <http://ec.europa.eu/priorities/digital-single-market/>.

² Pro účely této důvodové zprávy se „prodejem online“ rozumí „prodej online a prodej jinými prostředky na dálku“.

³ Bleskový průzkum Eurobarometr 396 o postojích prodejců k přeshraničnímu obchodu a ochraně spotřebitele (2015).

⁴ Bleskový průzkum Eurobarometr 413 „Companies engaged in online activities“ (2015), rozdělení podle odvětví (pouze vztahy mezi podniky a spotřebiteli).

Pouze 18 % spotřebitelů, kteří použili v roce 2014 internet k soukromým účelům, si jeho prostřednictvím zakoupilo zboží z jiné země EU, zatímco 55 % z nich si zakoupilo zboží přes internet ve své zemi⁵. Spotřebitelé nemají důvěru v online nakupování přes hranice a domnívají se, že jsou lépe chráněni při nákupech online ve vlastní zemi podle jim známého vnitrostátního práva. Jedním z hlavních důvodů je nejistota ohledně nejdůležitějších smluvních práv. Odlišné vnitrostátní režimy rovněž představují překážku pro účinné prosazování práv spotřebitelů. V důsledku toho mají spotřebitelé k dispozici méně příležitostí a omezenější sortiment zboží za méně konkurenceschopné ceny. Navíc vzhledem k tomu, že spotřebitelé nemají důvěru nakupovat po internetu přeshraničně, nemohou využít stávající cenové rozdíly mezi členskými státy, a tím přicházejí o významné potenciální příležitosti.

Pokud jde o prodej zboží online, je nutné přijmout opatření rychle. Harmonizace pravidel pro prodej na dálku může zároveň obnášet riziko, že pravidla týkající se prodeje na dálku budou odlišná od pravidel pro prodej v přímém styku. Vzhledem k rostoucímu významu modelu distribuce všemi kanály (tj. prodej prostřednictvím různých kanálů současně, tedy přímo v prodejně, online nebo jinak na dálku) přijme Komise opatření pro to, aby takovému vývoji zamezila a zajistila, aby se spotřebitelé a obchodníci skutečně mohli spolehnout na soudržný právní rámec, který je snadno použitelný kdekoli v EU.

Současně se stávajícím návrhem proto Komise v rámci svého Programu pro účelnost a účinnost právních předpisů zahájila hloubkovou analýzu stávajících právních předpisů EU týkajících se spotřebitelů. Údaje vyplývající z kontroly účelnosti ohledně používání směrnice o prodeji spotřebitelům a zárukách na nákupy zboží v přímém styku budou pravděpodobně k dispozici ve druhé polovině roku 2016. I když tyto údaje, a tedy i výsledek kontroly účelnosti provedené v této souvislosti ještě nejsou k dispozici, mohly by její možné závěry zdůrazňující potřebu iniciativy Komise pro prodej zboží v přímém styku přispět k pokroku při jednání normotvůrců o návrhu týkajícím se prodeje zboží online a jinými prostředky na dálku.

- **Soulad s platnými předpisy v této oblasti politiky**

Zásadní hmotněprávní ustanovení tohoto návrhu se týkají hlavních rozdílů v závazných vnitrostátních pravidlech na ochranu spotřebitele poté, co členské státy provedly minimální harmonizační pravidla směrnice Evropského parlamentu a Rady 1999/44/ES ze dne 25. května 1999 o některých aspektech prodeje spotřebního zboží a záruk na toto zboží⁶. Právě tyto zásadní rozdíly ve vnitrostátních předpisech ovlivňují rozhodnutí obchodníků o tom, zda či do jaké míry prodávat zboží přes hranice.

Tento návrh sice převzal jako základ pravidla směrnice 1999/44/ES, ale stanoví úplnou harmonizaci kritérií souladu zboží se smlouvou, hierarchie prostředků nápravy, které mají spotřebitelé k dispozici, období pro obrácení důkazního břemene a právních záruk. Kromě toho se objasňují některé prvky stávající směrnice 1999/44/ES, například skutečnost, že spotřebitel bude mít nárok na ukončení smlouvy nebo na snížení ceny, jestliže prodávající neopraví nebo nevymění zboží v přiměřené lhůtě. Na rozdíl od směrnice 1999/44/ES bude spotřebitel mít rovněž právo ukončit smlouvu i v případě nevýznamných vad. Na rozdíl od směrnice 1999/44/ES nebudou mít také podle tohoto návrhu spotřebitelé povinnost, kterou mají v současnosti podle řady vnitrostátních právních předpisů, a sice oznámit vadu zboží prodávajícímu v určité lhůtě poté, co ji zjistili. Hlavní změnou oproti směrnici 1999/44/ES je zejména to, že lhůta pro obrácení důkazního břemene se prodlužuje na dva roky. Stejně jako

5

Průzkum Eurostatu o využívání informačních a komunikačních technologií domácnostmi a jednotlivci (2014).

6

Úř. věst. L 171, 7.7.1999, s. 12.

směrnice 1999/44/ES ponechává i tento návrh ustanovení o právu spotřebitele na náhradu ztrát způsobených tímto nesouladem na vnitrostátních právních předpisech.

Tento návrh je kromě toho také doplněním směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/83/EU ze dne 25. října 2011 o právech spotřebitelů, kterou se mění směrnice Rady 93/13/EHS a směrnice Evropského parlamentu a Rady 1999/44/ES a zrušuje směrnice Rady 85/577/EHS a směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/7/ES⁷, která již plně harmonizovala určitá pravidla pro prodej zboží online a jinými prostředky na dálku (zejména požadavky na informace poskytované před uzavřením smlouvy a právo odstoupit od smlouvy). Tento návrh je rovněž doplněním směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/31/ES ze dne 8. června 2000 o některých právních aspektech služeb informační společnosti, zejména elektronického obchodu, na vnitřním trhu (směrnice o elektronickém obchodu)⁸, která částečně stanoví mimo jiné harmonizovaná pravidla o elektronických smlouvách.

Tento návrh neharmonizuje v úplnosti žádná pravidla týkající se nepřiměřených podmínek, a proto nebude mít žádný dopad na směrnici Rady 93/13/EHS ze dne 5. dubna 1993 o nepřiměřených podmínkách ve spotřebitelských smlouvách⁹.

Návrh je v souladu se stávajícími pravidly EU o rozhodném právu a příslušnosti v oblasti jednotného digitálního trhu¹⁰. Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012 ze dne 12. prosince 2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech¹¹ a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 ze dne 17. června 2008 o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy (Řím I)¹², která stanoví pravidla pro určení příslušných soudů a rozhodného práva, se použijí i v digitálním prostředí. Tyto nástroje byly přijaty poměrně nedávno a během legislativního postupu byly důkladně posuzovány aspekty související s internetem. Některá pravidla konkrétně zohledňují internetové transakce, zejména transakce v oblasti spotřebitelských smluv. Cílem těchto pravidel je chránit spotřebitele mimo jiné na jednotném digitálním trhu tím, že se budou moci opřít o bezpodmínečná pravidla členského státu, v němž mají své obvyklé bydliště. Vzhledem k tomu, že cílem tohoto návrhu o prodeji zboží online a jinými prostředky na dálku je harmonizovat hlavní závazná ustanovení týkající se ochrany spotřebitele, obchodníci se již nebudou muset potýkat s tak velkými rozdíly mezi 28 různými právními režimy. Spolu s navrhovanými novými smluvními pravidly pro prodej zboží online a jinými prostředky na dálku, která jsou stanovena v tomto návrhu, tvoří stávající pravidla týkající se mezinárodního práva soukromého jasný právní rámec pro nákup a prodej na evropském digitálním trhu, který zohledňuje zájmy spotřebitelů i podniků. Tento legislativní návrh proto nevyžaduje žádné změny stávajícího rámce EU pro mezinárodní právo soukromé, včetně nařízení (ES) č. 593/2008 (Řím I).

Tento návrh doplňuje odvětvové předpisy Unie, jako jsou právní předpisy o ekodesignu¹³ nebo o uvádění spotřeby energie na energetických štítcích¹⁴, související prováděcí akty a akty

⁷ Úř. věst. L 304, 22.11.2011, s. 64.

⁸ Úř. věst. L 178, 17.7.2000, s. 1.

⁹ Úř. věst. L 95, 21.4.1993, s. 29.

¹⁰ Podrobné vysvětlení pravidla EU o rozhodném právu a příslušnosti na jednotném digitálním trhu lze nalézt v příloze 7 pracovního dokumentu útvarů Komise, který obsahuje posouzení dopadů provázející návrh směrnice Evropského parlamentu a Rady o některých aspektech smluv o poskytování digitálního obsahu a směrnice Evropského parlamentu a Rady o některých aspektech smluv o prodeji zboží online a jinými prostředky na dálku (SWD(2015) 275).

¹¹ Úř. věst. L 351, 20.12.2012, s. 1.

¹² Úř. věst. L 177, 4.7.2008, s. 6.

¹³ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/125/ES ze dne 21. října 2009 o stanovení rámce pro určení požadavků na ekodesign výrobků spojených se spotřebou energie (Úř. věst. L 285, 31.10.2009, s. 10).

v přenesené pravomoci, a umožňuje zavést specifické požadavky na trvanlivost, například požadavky na poskytování informací o trvanlivosti.

- **Soulad s ostatními politikami Unie**

Záměrem strategie pro jednotný digitální trh je vyřešit komplexním způsobem všechny zásadní překážky, které brání rozvoji přeshraničního elektronického obchodování na jednotném digitálním trhu. Tento návrh je třeba vnímat v kontextu tohoto komplexního přístupu. Tento přístup zahrnuje mimo jiné iniciativy týkající se úlohy platform, evropského cloud computingu, zátěže související s DPH a doručování zásilek. Zahrnuje rovněž iniciativy týkající se vymáhání/nápravy, tj. zahájení činnosti platformy pro řešení sporů online¹⁵ a přezkum nařízení (ES) č. 2006/2004 ze dne 27. října 2004 o spolupráci mezi vnitrostátními orgány příslušnými pro vymáhání dodržování zákonů na ochranu zájmů spotřebitele¹⁶. Konkrétně to znamená, že plně harmonizovaná pravidla smluvního práva v EU usnadní také koordinovaná donucovací opatření přijímaná orgány pro spolupráci v oblasti ochrany spotřebitele¹⁷.

2. PRÁVNÍ ZÁKLAD, SUBSIDIARITA A PROPORCIONALITA

- **Právní základ**

Právním základem tohoto návrhu je článek 114 Smlouvy o fungování Evropské unie a jeho hlavním cílem je vytvoření a zlepšení fungování vnitřního trhu.

Stávající rozdíly v pravidlech spotřebitelského smluvního práva brání obchodníkům prodávat online přes hranice, protože musí přizpůsobovat své smlouvy různým závazným pravidlům spotřebitelského smluvního práva v jednotlivých členských státech, kam své výrobky vyvážejí, a proto jim vznikají náklady související se smluvním právem. Spotřebitelé si nejsou při nákupech v zahraničí jisti ohledně svých nejdůležitějších smluvních práv, a proto dávají přednost svému tuzemskému trhu. Tyto problémy mají přímý dopad na vytváření a fungování vnitřního trhu a omezují hospodářskou soutěž.

Rozdíly mezi závaznými vnitrostátními pravidly, která se použijí na spotřebitelské kupní smlouvy v členských státech, vyplývají zejména ze závazných vnitrostátních pravidel, která jdou nad rámec směrnic EU o minimální harmonizaci^{18 19}. Existuje několik zásadních oblastí, kde takové rozdíly existují a způsobují dodatečné náklady pro podniky a nedostatek právní jistoty pro spotřebitele.

14 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/30/EU ze dne 19. května 2010 o uvádění spotřeby energie a jiných zdrojů na energetických štítech výrobků spojených se spotřebou energie a v normalizovaných informacích o výrobku (Úř. věst. L 153, 18.6.2010, s. 1).

15 Nařízení (EU) č. 524/2013 ze dne 21. května 2013 o řešení spotřebitelských sporů on-line a o změně nařízení (ES) č. 2006/2004 a směrnice 2009/22/ES (Úř. věst. L 165, 18.6.2013, s. 1).

16 Úř. věst. L 364, 9.12.2004, s. 1.

17 Touto směrnicí bude změněno nařízení o spolupráci v oblasti ochrany spotřebitele tak, že v příloze uvedeného nařízení bude doplněn odkaz na tuto směrnici.

18 Tyto informace jsou odvozeny především z oznámení členských států Komisi podle článků 32 a 33 směrnice 2011/83/EU týkajících se provedení směrnice Rady 93/13/EHS a směrnice 1999/44/ES. Pro úplné oznámení viz: http://ec.europa.eu/consumers/consumer_rights/rights-contracts/directive/notifications/index_en.htm.

19 Většina rozdílů ve vnitrostátních předpisech na ochranu spotřebitele je způsobena tím, že členské státy provedly směrnice EU o minimální harmonizaci různým způsobem, ale existují i některá jiná závazná vnitrostátní pravidla spotřebitelského smluvního práva, která nemají svůj původ v provádění spotřebitelského *acquis* EU. Pro konkrétní příklady viz: posouzení dopadů provádějící návrh směrnice Evropského parlamentu a Rady o některých aspektech smluv o poskytování digitálního obsahu a směrnice Evropského parlamentu a Rady o některých aspektech smluv o prodeji zboží online a jinými prostředky na dálku (SWD (2015) 275), oddíl 1.2 Hlavní rozdíly mezi závaznými pravidly spotřebitelského smluvního práva ovlivňující přeshraniční obchod se zbožím.

Směrnice 1999/44/ES stanoví hierarchii prostředků nápravy dostupných pro spotřebitele. Jestliže zboží není v souladu se smlouvou, spotřebitel má nárok na to, aby zboží bylo uvedeno do souladu se smlouvou tím, že nejprve požádá o opravu nebo výměnu. Teprve ve druhé fázi může spotřebitel požadovat ukončení smlouvy nebo snížení ceny. Tento přístup zvolilo 20 členských států²⁰, zatímco ostatní členské státy buď nabídly spotřebitelům svobodnou volbu prostředků nápravy, nebo hierarchii prostředků nápravy přejaly, ale stanovily i další prostředek nápravy, například právo v krátké lhůtě zboží, které není v souladu se smlouvou, odmítnout.

Podle směrnice 1999/44/ES jsou členské státy oprávněny uložit spotřebiteli povinnost oznámit prodávajícímu vadu do dvou měsíců od jejího zjištění, aby mohli využít svých práv. Pokud spotřebitelé vadu neoznámí, přicházejí o právo na prostředky nápravy. Zatímco v 11 členských státech²¹ spotřebitelé takovou povinnost nemají, ve 12 členských státech²² musí spotřebitel oznámit vadu do dvou měsíců a v pěti členských státech²³ je spotřebitel povinen tak učinit v jiné lhůtě.

Podle směrnice 1999/44/ES může spotřebitel požadovat nápravu pouze v případě, kdy zboží nebylo v souladu se smlouvou při dodání. Důkazní břemeno je během prvních 6 měsíců obráceno, tj. obchodník musí během tohoto období prokázat, že žádná taková vada v okamžiku dodání neexistovala. Tento postup sice přijalo 25 členských států, ale tři členské státy²⁴ nedávno lhůtu pro toto obrácení důkazního břemene prodloužily.

Směrnice 1999/44/ES stanoví, že obchodník odpovídá za vady, které byly přítomny již v okamžiku dodání, nejméně dva roky. Tuto dvouletou lhůtu provedlo 23 členských států, v jednom členském státě²⁵ je tato lhůta delší a ve dvou členských státech²⁶ je neomezená. Ve zbývajících dvou členských státech²⁷ neexistuje žádná konkrétní zákonná záruční doba, ale práva spotřebitelů jsou omezena promlčecí lhůtou (což je lhůta stanovená ve vnitrostátních právních předpisech, během níž lze práva uplatnit u soudu).

Obecně řečeno, tento návrh odstraní překážky uplatňování základních svobod, které vyplývají z rozdílů mezi závaznými vnitrostátními pravidly spotřebitelského smluvního práva, zejména ty, které vyplývají z dodatečných nákladů na transakce při uzavírání přeshraničních transakcí a z nedostatku důvěry ve svá práva, který spotřebitelé pociťují při nákupech z jiné země EU. To vše má přímý dopad na vytvoření a fungování vnitřního trhu a omezování hospodářské soutěže.

Tento návrh zaručí vysokou úroveň ochrany spotřebitele tím, že stanoví soubor plně harmonizovaných závazných pravidel, která zachovávají a v mnoha případech zlepšují úroveň ochrany, která je spotřebitelům poskytována podle stávající směrnice 1999/44/ES.

20 Rakousko, Belgie, Bulharsko, Česká republika, Dánsko, Estonsko, Finsko, Francie, Německo, Maďarsko, Itálie, Lotyšsko, Lucembursko, Malta, Nizozemsko, Polsko, Rumunsko, Slovensko, Španělsko, Švédsko.

21 Rakousko, Bulharsko, Česká republika, Francie, Německo, Řecko, Irsko, Litva, Lucembursko, Polsko a Spojené království.

22 Belgie, Chorvatsko, Kypr, Estonsko, Finsko, Itálie, Lotyšsko, Malta, Portugalsko, Rumunsko, Slovinsko a Španělsko.

23 V Dánsku a Švédsku v přiměřené lhůtě, v Nizozemsku rychle a v Maďarsku neprodleně (v těchto zemích se oznámení učiněné do dvou měsíců vždy považuje za oznámení učiněné v dané lhůtě) a na Slovensku do 6 měsíců.

24 Francie, Portugalsko a Polsko.

25 Švédsko.

26 Finsko a Nizozemsko.

27 Irsko a Spojené království.

- **Subsidiarita**

Návrh je v souladu se zásadou subsidiarity stanovenou v článku 5 Smlouvy o Evropské unii.

Cílem této iniciativy je odstranit překážky spotřebitelského smluvního práva při obchodování online a pomoci vytvořit skutečný jednotný digitální trh, který bude přínosem pro podniky i spotřebitele. Tohoto cíle nemůže být uspokojivě dosaženo na úrovni členských států. Pravidla týkající se prodeje zboží podle směrnice 1999/44/ES představují minimální harmonizaci, a proto umožňují různé provedení ze strany členských států. To vedlo k právní roztržičnosti. Pouze koordinovaný zásah na úrovni Unie, který má odstranit stávající odlišné vnitrostátní přístupy v právních předpisech Evropské unie na ochranu spotřebitelů prostřednictvím úplné harmonizace, může přispět k dotvoření vnitřního trhu tím, že tento problém vyřeší.

Návrh je založen na úplné harmonizaci některých hlavních smluvních práv spotřebitelů. Tím vznikne jednotný soubor pravidel, jež zajistí stejně vysokou úroveň ochrany spotřebitele v celé Evropské unii a umožní obchodníkům prodávat zboží spotřebitelům ve všech členských státech podle stejných smluvních podmínek. Návrh by významným způsobem snížil náklady obchodníků na zajištění souladu a poskytl by spotřebitelům vysokou úroveň ochrany. Opatření na úrovni EU by tedy bylo účinnější než opatření na vnitrostátní úrovni.

Přístup úplné harmonizace se již v oblasti právních předpisů EU na ochranu spotřebitele osvědčil, například prostřednictvím pravidel směrnice 2011/83/EU, tím, že zajistil soubor jednotných práv pro všechny spotřebitele v Evropské unii, která jsou vykládána a prosazována ve všech členských státech jednotným způsobem. Iniciativa na úrovni EU zajistí to, že práva spotřebitelů budou vytvářena soudržným způsobem, a zároveň to, že úroveň ochrany bude pro všechny spotřebitele v EU stejně vysoká. Vytvoří se právní jistota pro podniky, které chtějí prodávat své zboží v jiných členských státech. Takového výsledku může být dosaženo pouze prostřednictvím opatření na úrovni EU.

Kromě toho zajistí iniciativa na úrovni EU to, že práva spotřebitelů budou uplatňována soudržným způsobem, a zároveň to, že úroveň ochrany bude pro všechny spotřebitele v EU stejně vysoká. Vytvoří se právní jistota pro podniky, které chtějí prodávat své zboží v jiných členských státech. Tato iniciativa zajistí jednotný právní základ pro koordinovaná donucovací opatření, jelikož navrhovaná směrnice bude zahrnuta do přílohy nařízení (ES) č. 2006/2004 o spolupráci mezi vnitrostátními orgány příslušnými pro vymáhání dodržování zákonů na ochranu zájmů spotřebitele. Kromě toho budou donucovací opatření díky navrhovaným jednotným a plně harmonizovaným pravidlům značně zjednodušena. Prosazování právních předpisů EU bude tedy posíleno ve prospěch spotřebitelů EU. Takového výsledku může být dosaženo pouze prostřednictvím opatření na úrovni EU.

- **Proporcionalita**

Návrh je v souladu se zásadou proporcionality stanovenou v článku 5 Smlouvy o fungování Evropské unie, neboť nepřekračuje rámec toho, co je nezbytné pro dosažení těchto cílů.

Návrh neharmonizuje všechny aspekty smluv o prodeji zboží online a jinými prostředky na dálku. Místo toho se zaměří na další harmonizaci pouze těch uvedených základních závazných smluvních práv spotřebitelů EU, která mají zásadní význam pro přeshraniční transakce online, která zúčastněné strany označily za překážky obchodu a která jsou nezbytná pro vybudování důvěry spotřebitelů při nákupu na dálku v zahraničí. Jelikož jako právní

forma byla zvolena směrnice místo nařízení, bude to znamenat podstatně menší zásah do vnitrostátních právních předpisů (viz níže v oddíle „Volba nástroje“).

- **Volba nástroje**

Komise předkládá soubor dvou směrnic o úplné harmonizaci: směrnici o některých aspektech smluv o prodeji zboží online a jinými prostředky na dálku a směrnici o některých aspektech smluv o poskytování digitálního obsahu.

Volba směrnice ponechává členským státům možnost přizpůsobit její provedení v jejich vnitrostátních právních předpisech. Nařízení by vyžadovalo mnohem podrobnější a komplexnější režim než směrnice, aby jeho účinky mohly být přímo použitelné. To by mělo za následek podstatně větší zásah do vnitrostátních právních předpisů.

Volba plné harmonizace zajistí jednoduchá a moderní pravidla, která odstraní překážky smluvního práva a vytvoří rovné podmínky pro podniky a současně zajistí, že úroveň ochrany bude pro všechny spotřebitele v celé EU stejně vysoká.

Nezávazný nástroj, jakým je například dobrovolné používání vzorové smlouvy, by nedosáhl požadovaného cíle, tj. zlepšit tvorbu a fungování vnitřního trhu. Obchodníci by stále byli nuceni dodržovat různá závazná vnitrostátní pravidla země, v níž má spotřebitel bydliště, kdyby tato země poskytovala vyšší úroveň ochrany spotřebitele než vzorová smlouva, a proto by stále museli nést zvýšené náklady související se smluvním právem.

3. VÝSLEDKY HODNOCENÍ EX-POST, KONZULTACÍ SE ZÚČASTNĚNÝMI STRANAMI A POSOUZENÍ DOPADŮ

- **Konzultace se zúčastněnými stranami**

Proces konzultací

Byla vypracována strategie pro rozsáhlé konzultace s cílem zajistit širokou účast během celého cyklu tvorby politiky v souvislosti s touto iniciativou. Tato strategie byla založena na kombinaci veřejných a cílených konzultací. Komise se snažila získat rozsáhlou a vyváženou škálu názorů o této otázce tím, že poskytla příležitost všem zúčastněným stranám (podnikům, spotřebitelům, vnitrostátním orgánům, právníkům a akademickým pracovníkům), aby vyjádřily svá stanoviska²⁸.

– Veřejná konzultace: v rámci internetové veřejné konzultace, která byla otevřena po dobu 12 týdnů, bylo doručeno 189 odpovědí od všech kategorií zúčastněných stran v celé EU.

– Cílené konzultace: konzultační skupina zúčastněných stran byla tvořena 22 organizacemi zastupujícími široké spektrum zájmů. Tato skupina se sešla sedmkrát.

Od června do srpna 2015 probíhaly rovněž intenzivní rozhovory s podniky za účelem shromáždění údajů o nákladech souvisejících se smluvním právem, které nesou podniky při svých prodejkách v zahraničí.

V rámci strategie pro jednotný digitální trh byly v roce 2015 uplatněny dva průzkumy, a sice průzkum mezi spotřebiteli²⁹ a průzkum mezi podniky³⁰, za účelem shromáždění údajů pro identifikaci hlavních přeshraničních překážek pro jednotný digitální trh.

²⁸

Další podrobnosti o konzultacích viz: http://ec.europa.eu/justice/newsroom/contract/opinion/index_en.htm.

²⁹

GfK pro Evropskou komisi, *Consumer survey identifying the main cross-border obstacles to the Digital Single Market and where they matter most*, 2015.

Konzultace členských států: v období od července do října 2015 se konala tři jednodenní pracovní setkání s členskými státy. Příslušné otázky byly rovněž projednávány s vnitrostátními donucovacími orgány během zasedání Výboru pro spolupráci v oblasti ochrany spotřebitele (v dubnu 2015) a vnitrostátními orgány odpovědnými za spotřebitelskou politiku během zasedání sítě pro spotřebitelskou politiku (v květnu 2015).

Shrnutí výsledků

Většina respondentů ze strany spotřebitelů uznává, že harmonizace by mohla zlepšit přeshraniční elektronický obchod, ale podpořili by úplnou harmonizaci pouze tehdy, pokud stávající úroveň ochrany spotřebitele v členských státech nebudou sníženy. Rovněž varují před nebezpečím vzniku různých režimů v závislosti na prodejním kanále. Sdružení spotřebitelů se rozhodně staví proti jakékoli formě uplatnění práva země obchodníka. Vezmou-li se navíc v úvahu různé charakteristiky smluv mezi podniky navzájem a mezi podniky a spotřebiteli a možné rozpory s již existujícími právními nástroji, spotřebitelské organizace nepodporují zařazení smluv mezi podniky navzájem do oblasti působnosti tohoto návrhu. Většina podniků by upřednostnila harmonizovaná pravidla EU týkající se prodeje zboží podniků spotřebitelům. Některá sdružení podniků však pochybují o tom, zda je zapotřebí přijmout jakékoli opatření, avšak pokud opatření na úrovni EU přijato bude, dala by přednost uplatnění práva země obchodníka a změně nařízení (ES) č. 593/2008 (Řím I). Podnikatelské organizace doporučují vyhnout se v maximálně možné míře odvětvovému přístupu, který by mohl mít za následek odlišná pravidla pro prodej zboží a digitálního obsahu online a offline. Valná většina sdružení právnických profesí by upřednostnila harmonizovaná pravidla EU a stejný režim pro smlouvy mezi podniky navzájem a smlouvy mezi podniky a spotřebiteli.

Členské státy by obecně podpořily harmonizovaná pravidla EU, ale jsou opatrné, pokud jde o politickou proveditelnost a rozlišení mezi pravidly pro prodeje online a offline. Některé členské státy by před vypracováváním nových právních předpisů daly přednost lepšímu provádění, prosazování a hodnocení stávajících právních předpisů. Převážná většina respondentů z řad členských států dává přednost tomu, aby byly začleněny pouze smlouvy mezi podniky a spotřebiteli. Kromě toho se významný počet členských států výslovně staví proti jakékoli formě uplatňování práva země obchodníka, a tedy změně nařízení „Řím I“.

Pokud jde o podstatu pravidel, většina sdružení spotřebitelů podporuje svobodnou volbu prostředků nápravy, zatímco většina respondentů z řad podniků argumentuje ve prospěch hierarchie prostředků nápravy pro spotřebitele v celé EU. Členské státy se ve svých názorech rozcházejí: některé z nich jsou ve prospěch hierarchie prostředků nápravy, jiné by podpořily svobodnou volbu prostředků nápravy ze strany spotřebitele. Většina respondentů z řad právnických profesí je ve prospěch svobodné volby prostředků nápravy ze strany spotřebitele, ale jiní upřednostňují zachování hierarchie prostředků nápravy, která by mohla být předmětem vyjednávání mezi stranami. Pokud jde o obrácení důkazního břemene, zasazují se spotřebitelské organizace o dobu delší než šest měsíců (většinou navrhuje dva roky) a prakticky všechny jsou pro delší zákonnou záruční dobu. Podniky by si přály zachovat současné šestiměsíční období pro obrácení důkazního břemene a podpořily by úplnou harmonizaci stávající zákonné záruční doby v délce dvou let. Členské státy a právní profese by obecně podpořily zachování stávajících pravidel pro obrácení důkazního břemene a právní záruku.

- **Sběr a využití výsledků odborných konzultací**

Komise čerpala z několika ekonomických a právnických studií, které byly buď zadány konkrétně v souvislosti s touto iniciativou, nebo byly vypracovány pro účely strategie pro jednotný digitální trh. Patří sem průzkum provedený v roce 2015 za účelem identifikace hlavních přeshraničních překážek pro jednotný digitální trh³¹, statistiky Eurostatu z roku 2014, Eurobarometry a průzkum panelu pro malé a střední podniky³².

Srovnávací právní studie poskytla přehled závazných pravidel použitelných na smluvní závazkové vztahy ve smlouvách o prodeji zboží prodávánoho na dálku, a zejména prostřednictvím internetu.

- **Posouzení dopadů**

Výbor pro kontrolu regulace vydal dne 16. října 2015 počáteční stanovisko k tomuto návrhu posouzení dopadů, který byl upraven s přihlédnutím k připomínkám výboru a byl předložen znovu. Druhé stanovisko, v němž byl návrh posouzení dopadů s výhradou připomínek schválen, vydal výbor dne 9. listopadu 2015³³.

Revidovaná zpráva o posouzení dopadů a její shrnutí se zveřejní spolu s návrhy³⁴.

Posuzované alternativy politiky

V posouzení dopadů se kromě důsledků žádné změny politiky zkoumaly tyto alternativy politiky: i) možnost 1: cílená plně harmonizovaná pravidla pro zboží a digitální obsah; ii) možnost 2: použití práva země obchodníka ve spojení se stávajícími harmonizovanými pravidly týkajícími se zboží / cílená plně harmonizovaná pravidla pro digitální obsah; iii) možnost 3: žádná změna politiky pro zboží a cílená plně harmonizovaná pravidla pro digitální obsah; iv) možnost 4: žádná změna politiky pro zboží a pouze minimálně harmonizovaná pravidla pro digitální obsah; v) možnost 5: evropská vzorová smlouva na dobrovolném základě ve spojení se značkou důvěry EU.

Srovnávací analýzou dopadů těchto možností dospěla zpráva o posouzení dopadů k závěru, že cíle politiky by nejlépe splnila možnost 1. Tato možnost sníží náklady související se smluvním právem pro obchodníky a usnadní přeshraniční elektronické obchodování. Podniky se budou moci při přeshraničním prodeji opírat o právo své země, jelikož nejdůležitější pravidla platná pro přeshraniční obchod budou ve všech členských státech stejná. Nová pravidla pro prodej zboží online budou sice obnášet určité jednorázové náklady na přizpůsobení pro podniky, které prodávají online, ale tyto náklady budou vyváženy úsporami nákladů vyplývajících z možnosti prodávat po celé EU bez dodatečných nákladů

31

Viz zejména:

– GfK pro Evropskou komisi, *Consumer survey identifying the main cross-border obstacles to the Digital Single Market and where they matter most*, 2015, http://ec.europa.eu/consumers/consumer_evidence/market_studies/obstacles_dsm/docs/21.09_dsm_final_report.pdf

– Průzkum Eurostatu o využívání informačních a komunikačních technologií domácnostmi a jednotlivci (2014),

– *Comparative Study on cloud computing contracts* (2014) DLA Piper, s. 33 a násl.; *Analysis of the applicable legal frameworks and suggestions for the contours of a model system of consumer protection in relation to digital content contracts*; University of Amsterdam: Centre for the Study of European Contract Law (CSECL) Institute for Information Law (IViR): Amsterdam Centre for Law and Economics (ACLE) s. 32 a násl.

– Bleskový průzkum Eurobarometr 413, *Companies engaged in online activities* (2015) http://ec.europa.eu/public_opinion/flash/fl_413_en.pdf,

– *Economic study on consumer digital Content products*, ICF International, 2015.

32

Průzkum panelu pro malé a střední podniky provedený v roce 2011 v rámci sítě Enterprise Europe network, na který odpovědělo 1 047 mikropodniků a malých a středních podniků.

33

Stanovisko Výboru pro kontrolu regulace je k dispozici na internetové adrese: http://ec.europa.eu/justice/contract/index_cs.htm.

34

Zpráva o posouzení dopadů a její shrnutí jsou k dispozici na internetové adrese: http://ec.europa.eu/justice/contract/index_cs.htm.

souvisejících se smluvním právem, a to díky plně harmonizovaným pravidlům. Zejména malé podniky by ve srovnání se stávající situací měly velké výhody, jelikož úspory nákladů díky plně harmonizovaným přeshraničním pravidlům pro zboží budou tím významnější, čím menší podnik je. Tato nová pravidla tedy zajistí podnikům prostředí s právní jistotou, které bude příznivé pro podnikání. Spotřebitelé budou mít k dispozici jasný soubor práv v celé EU, a budou mít tedy větší důvěru v nakupování zboží nebo v získávání přístupu k digitálnímu obsahu přeshraničně. V několika členských státech sice může být úroveň ochrany v několika jednotlivých bodech snížena, ale tato možnost významně zvýší celkovou stávající úroveň ochrany spotřebitele v EU podle směrnice 1999/44/ES, zejména tím, že se prodlouží doba platnosti obrácení důkazního břemene na dva roky. Ačkoli členské státy nebudou moci přijímat ani zachovávat v platnosti přísnější předpisy na ochranu spotřebitele, bude zajištěna celkově vysoká úroveň ochrany spotřebitele a posílí se přeshraniční prosazování pravidel. To bude výhodné jak pro podniky, tak pro spotřebitele. Hospodářská soutěž bude intenzivnější, což povede k celkovému nárůstu obchodu, a tedy k většímu výběru za konkurenceschopnější ceny pro spotřebitele, přičemž pro EU to bude znamenat významné makroekonomické zisky.

Kdyby se politika nezměnila, chyběla by podpora při plnění cílů jednotného digitálního trhu a mohlo by dojít k negativním hospodářským dopadům ve srovnání se současnou situací.

Možnost 2 by vedla ke zvýšení pobídek pro přeshraniční dodávky, neboť obchodníci by mohli prodávat své výrobky přes hranice výlučně na základě svého vnitrostátního práva. Spotřebitelé by měli do určité míry prospěch z většího výběru a nižších cen. V některých případech by naopak mohli využívat potenciálně vyšší úroveň ochrany spotřebitele podle práva země obchodníka, pokud toto právo upravuje konkrétní aspekty více než jejich vlastní vnitrostátní právní předpisy. Nicméně v důsledku použití práva země obchodníka na prodej zboží online a příslušné výjimky z nařízení (ES) č. 593/2008 (Řím I) nebudou již evropští spotřebitelé moci využívat vyšší úroveň ochrany spotřebitele, než je ochrana v rámci práva země obchodníka, kterou jim může poskytovat jejich vlastní vnitrostátní právo, které jde při provádění nad rámec směrnice 1999/44/ES. To by mělo negativní dopad na důvěru spotřebitelů v přeshraniční nákupy. Kromě toho je velmi pravděpodobné, že by se taková změna nemohla omezit jen na obchodníky v EU, a proto by měla za následek odstranění ochrany, kterou spotřebitelům poskytují závazná pravidla pro spotřebitelské smlouvy při transakcích s obchodníky ze třetích zemí.

U možností 3 a 4 by přetrvávaly překážky přeshraničního obchodu pro zboží, které souvisejí se smluvním právem.

Možnost 5 by mohla pomoci podnikům prodávat zboží v celé EU a poskytnout spotřebitelům dostatečnou úroveň ochrany, což by do značné míry záviselo na obsahu pravidel o vzorových smlouvách dohodnutých průmyslovým odvětvím a na míře využívání a přijetí značky důvěry ze strany podniků v EU. Spotřebitelé by mohli více důvěřovat nákupům od zahraničních obchodníků, jimž byla udělena značka důvěry EU. Obchodníci by však stále byli nuceni dodržovat povinné vnitrostátní předpisy země, v níž má spotřebitel obvyklé bydliště, kdyby pravidla této země poskytovala vyšší úroveň ochrany spotřebitele než pravidla o vzorových smlouvách, a proto by možná stále museli nést náklady související se smluvním právem.

Hlavní dopady návrhu

V posouzení dopadů byly zváženy dopady obou návrhů, směrnice o některých aspektech smluv o poskytování digitálního obsahu a směrnice o některých aspektech smluv o prodeji zboží online a jinými prostředky na dálku.

Oba návrhy odstraní překážky přeshraničního obchodu online, které souvisejí se smluvním právem, jak pro spotřebitele, tak pro obchodníky. Odstranění těchto překážek představuje pobídku pro přeshraniční obchod: pokud budou překážky související se smluvním právem odstraněny, začne prodávat online přes hranice o 122 000 podniků více. Hodnota vývozu uvnitř EU by se zvýšila přibližně o 1 miliardu EUR. Intenzivnější hospodářská soutěž na maloobchodní úrovni povede k tomu, že maloobchodní ceny se ve všech členských státech sníží, na úrovni EU pak v průměru o 0,25 %. V důsledku tohoto snížení cen a větší důvěry spotřebitelů díky jednotným právním EU se zvýší poptávka spotřebitelů. Spotřeba domácností, která odráží blahobyt spotřebitelů, by se v každém členském státě také zvýšila a v EU průměrně by to znamenalo nárůst o 0,23 %, což odpovídá přibližně 18 miliardám EUR. Online přeshraničně by začalo nakupovat o 7,8 milionu až 13 milionů spotřebitelů více. Průměrná částka vynaložená ročně každým člověkem, který nakupuje přes hranice, by se rovněž zvýšila, a sice o 40 EUR. Tento nárůst poptávky i nabídky bude mít přímý dopad na hlavní makroekonomické proměnné v jednotlivých členských státech i v EU jako celku. Očekává se, že celkový reálný HDP EU se bude neustále zvyšovat asi o 4 miliardy EUR ročně.

Koho a jakým způsobem se návrhy týkají

Podniky budou sice nést náklady na dosažení souladu s touto novou směrnicí, ale nakonec pro ně budou plně harmonizovaná pravidla pro vývoz zboží a digitálního obsahu do celé EU ještě větším přínosem. Po provedení těchto nových pravidel podniky většinou nebudou muset přizpůsobovat své smluvní podmínky právu jiných členských států, bez ohledu na to, do kolika členských států své zboží prodávají. Malé a střední podniky nesmí být z tohoto nového právního předpisu vyloučeny: výjimky by snížily důvěru spotřebitelů v nákupy od těchto podniků. Neexistuje žádný důvod pro to, aby spotřebitelé byli při nákupech od malých a středních podniků méně chráněni než při nákupech od větších prodejců. Výjimka by rovněž ohrozila přínosy pro malé a střední podniky spočívající v existenci jednoho souboru pravidel, která se použijí v celé EU. Tato iniciativa bude naopak přínosem zejména pro malé a střední podniky, pro něž jsou náklady na přizpůsobení svých smluv závazným pravidlům ostatních členských států citelnější a jsou častěji odkázány na svůj domácí trh než jejich větší konkurenti. Přeshraniční obchod je pro ně významným prostředkem, jak využívat výhod úspor z rozsahu. Malé a střední podniky mají problémy s hledáním zákazníků. Tento problém bude snadnější řešit v internetovém prostředí, protože internet umožňuje prodávat online za náklady nižší než u obchodování offline.

Pokud jde konkrétně o zboží, podniky, které v současné době prodávají pouze v přímém styku, nebudou muset nést žádné náklady na přizpůsobení. Podniky, které již prodávají nebo chtějí prodávat online spotřebitelům v jiných členských státech, budou mít přímý prospěch z úspor nákladů vyplývajících z plně harmonizovaných pravidel EU. Podniky, které v současné době prodávají online i v přímém styku, nebudou v praxi konfrontovány s žádnými dodatečnými náklady v důsledku odlišných režimů, jelikož pravděpodobně nebude docházet k roztržiténosti mezi pravidly pro prodej zboží online a prodej zboží v přímém styku, nebo tato roztržiténost pravděpodobně nebude mít žádný významný dopad. Pokud takové náklady vzniknou, bude se jednat pouze o krátké přechodné období. Podle zástupců maloobchodních podniků by podniky, které obchodují prostřednictvím všech kanálů, mohly ve skutečnosti zvládat možné přechodné rozdíly mezi režimy pro prodej zboží online a prodej zboží v přímém styku použitím odpovídajících vyšších norem pro všechny své prodeje, a fungovaly by tedy na základě jediného obchodního modelu.

Pro podniky bude používání těchto nových pravidel znamenat určité povinnosti v rámci jejich vztahů se spotřebiteli. Mnohé z těchto povinností jsou však již v různé míře a různém rozsahu obsaženy ve vnitrostátních právních předpisech, což je důsledkem právních předpisů EU o minimální harmonizaci, a proto jsou s nimi podniky již obeznámeny. Pokud jde konkrétně o prodloužení doby pro obrácení důkazního břemene ze šesti měsíců na dva roky, neočekává se, že bude mít na podniky významný dopad, neboť nedávné údaje ukazují, že v praxi pouze malá část podniků trvá na tom, aby spotřebitelé prokazovali odpovědnost obchodníka během celé dvouleté zákonné záruční doby, že obrácení důkazního břemene ve skutečnosti často funguje během celé dvouleté zákonné záruční doby a že chování obchodníků se v této záležitosti po uplynutí tohoto šestiměsíčního období změnil jen málo.³⁵

Úroveň ochrany spotřebitele bude oproti stávající úrovni EU zvýšena. To se týká zejména prodloužení období pro obrácení důkazního břemene na dva roky, které tak bude uvedeno do souladu se zákonnou záruční dobou. Všichni spotřebitelé v EU tak budou profitovat z vyšší úrovně ochrany spotřebitele ve srovnání se svými vnitrostátními normami (s výjimkou dvou členských států, kde tato úroveň zůstane stejná). Tato vyšší úroveň ochrany usnadní spotřebitelům výkon jejich práv a očekává se, že výrazně zvýší důvěru spotřebitelů, což je obzvláště důležité pro přeshraniční nákupy vzhledem k prvku vzdálenosti. Pokud jde o úroveň ochrany spotřebitele v jiných bodech, jako je povinnost spotřebitele oznámit vadu prodávajícímu a právo spotřebitele ukončit smlouvu i v případě, kdy se jedná o nevýznamný nesoulad se smlouvou, ve srovnání se stávajícími vnitrostátními normami zajistí tento návrh ve většině případů vyšší úroveň ochrany a pouze v omezeném počtu členských států mohou být určitá dodatečná práva v určitých jednotlivých bodech omezena. Celkově však bude zaručena vysoká úroveň ochrany spotřebitele a bude posíleno prosazování těchto pravidel. Kromě toho budou mít spotřebitelé nejen přístup k širšímu výběru výrobků od obchodníků v celé EU za konkurenceschopné ceny, ale budou mít rovněž možnost využívat kvalitnějších a trvanlivějších výrobků, a sice díky balíčku opatření Evropské komise týkajících se oběhového hospodářství.

- **Základní práva**

Návrh týkající se prodeje zboží online a jinými prostředky na dálku bude mít pozitivní dopad na řadu práv chráněných Listinou základních práv Evropské unie, zejména článkem 38 o ochraně spotřebitele a článkem 16 o svobodě podnikání.

Soubor plně harmonizovaných pravidel pro prodej zboží online zajistí plně harmonizovanou vysokou úroveň ochrany spotřebitele v celé EU v souladu s článkem 38 Listiny základních práv, neboť poskytne spotřebitelům v EU jasná a konkrétní práva při nákupu zboží online buď na domácím trhu, nebo z jiných členských států. Tato pravidla však nahradí stávající vnitrostátní předpisy použitelné na zboží, které by mohly v některých členských státech snižovat úroveň ochrany spotřebitele.

Soubor plně harmonizovaných pravidel pro prodej zboží online rovněž přispěje k naplnění cíle článku 16, protože pro podniky bude snadnější prodávat zboží v EU, a to jak na domácím trhu, tak v zahraničí. Zlepší se tedy jejich schopnost rozšiřovat své podnikání.

Jasná smluvní práva mohou přispět k naplnění cíle stanoveného v článku 47 (právo na účinnou právní ochranu), jelikož mohou zlepšit schopnost využívat právo na účinný prostředek nápravy před soudem. Nová pravidla by měla vyjasnit prostředky nápravy, které jsou k dispozici v případě sporů.

³⁵

Consumer market study on the functioning of Legal and Commercial Guarantees for consumers in the EU (2015, čeká na zveřejnění).

4. ROZPOČTOVÉ DŮSLEDKY

Návrh nemá žádné důsledky pro rozpočet EU.

5. OSTATNÍ PRVKY

- **Plány provádění a monitorování, hodnocení a podávání zpráv**

Členské státy budou mít povinnost oznámit Komisi opatření, kterými provedly směrnici o některých aspektech smluv o prodeji zboží online a jinými prostředky na dálku. Tato opatření stanoví znění právních předpisů přijatých členskými státy. Komise bude tato opatření monitorovat, aby zajistila, že jsou v souladu s touto směrnicí.

- **Informativní dokumenty**

Členské státy se v souladu se Společným politickým prohlášením členských států a Komise ze dne 28. září 2011 o informativních dokumentech zavázaly, že v odůvodněných případech doplní oznámení o opatřeních přijatých k provedení směrnice ve vnitrostátním právu o jeden či více dokumentů, které objasňují vztah mezi jednotlivými ustanoveními směrnice a příslušnými částmi vnitrostátních nástrojů přijatých k provedení směrnice ve vnitrostátním právu. V případě této směrnice považuje normotvůrce předložení těchto dokumentů za odůvodněné.

- **Podrobné vysvětlení konkrétních ustanovení návrhu**

Návrh obsahuje 21 článků. Mnohá z těchto ustanovení mají svůj původ ve směrnici 1999/44/ES nebo návrhu nařízení o společné evropské právní úpravě prodeje.

Článek 1 stanoví předmět a oblast působnosti směrnice tím, že objasňuje, že tato směrnice stanoví některá pravidla týkající se souladu se smlouvou, prostředků nápravy a podmínek pro uplatnění uvedených prostředků nápravy. V rámci posouzení dopadů, které doprovází tyto návrhy, nebyly zjištěny žádné problémy ve vztazích mezi podniky navzájem; tato směrnice se proto těmito záležitostmi nezabývá. Tato směrnice se nepoužije na zboží, jako jsou DVD a CD obsahující digitální obsah takovým způsobem, že toto zboží funguje pouze jako nosič digitálního obsahu, a nepoužije se ani na smlouvy o poskytování služeb uzavírané na dálku. Použije se však na zboží, jako jsou domácí spotřebiče nebo hračky, jestliže je do nich digitální obsah začleněn takovým způsobem, že jeho funkce jsou podřízeny hlavním funkcím tohoto zboží a funguje jako nedílná součást tohoto zboží. Kromě toho, pokud kupní smlouva stanoví jak prodej zboží, tak poskytnutí služeb, tato směrnice se použije pouze na tu část, která se týká prodeje zboží.

Článek 2 obsahuje seznam definic, které směrnice používá. Některé definice vycházejí ze stávajícího *acquis* (například definice „spotřebitele“ a „zboží“), a jelikož odkazují na tytéž pojmy, měly by být vykládány v souladu s *acquis*. Jiné definice vycházejí ze směrnice 2011/83/EU nebo z návrhu nařízení o společné evropské právní úpravě prodeje.

Článek 3 stanoví, že tato směrnice je směrnicí o úplné harmonizaci. Členské státy nebudou moci přijímat nebo zachovávat v platnosti právní předpisy, které jsou méně nebo více přísné než požadavky této směrnice. Účelem článku 3 ve spojení s článkem 1 je rovněž stanovit, že oblasti, které nejsou zahrnuty do oblasti působnosti této směrnice, mohou členské státy nadále regulovat.

Článek 4 stanoví kritéria souladu se smlouvou, která musí zboží splňovat, aby bylo v souladu se smlouvou. Zboží musí být především v souladu s tím, co bylo sjednáno ve smlouvě. Tento

článek rovněž upřesňuje, že jako standardní pravidlo platí, že soulad zboží se smlouvou se bude posuzovat nejen s ohledem na smlouvu, ale že by se za účelem zajištění legitimních zájmů obou stran kupní smlouvy měla použít i kombinace subjektivních a objektivních kritérií. Uvedená další objektivní kritéria jsou stanovena v člancích 5, 6 a 7.

Článek 5 stanoví objektivní kritéria souladu zboží se smlouvou. Pokud neexistují výslovné smluvní podmínky, které specifikují kritéria souladu se smlouvou, musí zboží splňovat tato objektivní kritéria.

Článek 6 vysvětluje, že nesoulad zboží se smlouvou vyplývající z nesprávné instalace zboží se má považovat za nesoulad samotného zboží, jestliže důvod nesprávné instalace je na straně prodávajícího.

Článek 7 obsahuje dodatečný požadavek na soulad se smlouvou, který se týká případných právních vad zboží. Podle tohoto pravidla nesmí být zboží zatíženo právy třetích stran, včetně těch, která se týkají duševního vlastnictví.

Článek 8 stanoví, v jaké lhůtě musí být splněny podmínky pro nesoulad se smlouvou, aby se uplatnila odpovědnost prodávajícího za tento nesoulad. Obecně se jedná o okamžik přechodu rizika, podobně jako ve směrnici 2011/83/EU, kdy spotřebitel nebo třetí strana určená spotřebitelem, včetně dopravce pověřeného spotřebitelem, získá kontrolu nad zbožím. V případech, kdy zboží musí být nainstalováno, nastane rozhodná doba pro stanovení souladu se smlouvou tehdy, když je instalace dokončena, nebo poté, co měl spotřebitel k dispozici přiměřenou dobu pro instalaci, ale v žádném případě ne později než 30 dní od okamžiku přechodu rizika. Ustanovením čl. 8 odst. 3 se důkazní břemeno ohledně neexistence nesouladu se smlouvou přesouvá na dobu dvou let na prodávajícího.

Článek 9 uvádí prostředky nápravy, které má spotřebitel k dispozici v případě nesouladu se smlouvou, a plně harmonizuje pořadí, ve kterém mohou být uplatněny. V první fázi by měl mít spotřebitel nárok na opravu nebo výměnu zboží v přiměřené lhůtě a bez významných obtíží. Ve druhé fázi by měl mít spotřebitel nárok na snížení ceny nebo ukončení smlouvy v případě, že nesoulad se smlouvou není nebo nemůže být napraven prostřednictvím opravy nebo výměny. Tento článek dále stanoví právo spotřebitele odepřít plnění až do doby, kdy je zboží uvedeno do souladu se smlouvou.

Článek 10 ukládá prodávajícímu povinnost, aby v případě nápravy nesouladu se smlouvou v podobě výměny zboží převzal zpět nahrazované zboží na své vlastní náklady. Proávající může vzít zpět vadné zboží a nainstalovat nové sám nebo zadat tento úkol třetí straně na náklady prodávajícího. Tento článek rovněž objasňuje, že spotřebitel by neměl mít povinnost platit za používání nahrazovaného zboží před jeho výměnou.

Článek 11 vyjasňuje, že spotřebitel si může vybrat mezi opravou a výměnou zboží, pokud zvolená možnost není ve srovnání s druhou dostupnou možností nepřiměřená, nemožná nebo nezákonná. Rovněž stanoví kritéria pro posouzení toho, kdy je zvolená možnost ve srovnání s druhou možností nepřiměřená.

Článek 12 obsahuje pokyny pro výpočet snížení ceny.

Článek 13 upravuje podmínky a důsledky uplatnění práva ukončit smlouvu. Právo ukončit smlouvu z důvodu nesouladu se smlouvou představuje poslední prostředek nápravy, který se použije v případech, kdy jiné způsoby nápravy tohoto nesouladu se smlouvou nejsou proveditelné nebo byly neúspěšné. Spotřebitel by měl mít možnost toto právo uplatnit rovněž

v případech, kdy je nesoulad se smlouvou nevýznamný. Tento článek upřesňuje, že smlouva může být ukončena jakoukoli formou oznámení ze strany spotřebitele a že ukončení by mělo být pouze částečné, pokud se nesoulad se smlouvou týká pouze části zboží dodaného podle smlouvy. Pokud však nesoulad se smlouvou může odůvodnit ukončení smlouvy jako celku, uvedený prostředek nápravy by se neměl omezit pouze na částečné ukončení. Článek 13 dále upravuje navrácení v důsledku ukončení smlouvy prostřednictvím ustanovení, že nejpozději do 14 dnů by prodávající měl vrátit zaplacenou cenu na vlastní náklady a že spotřebitel by měl vadné zboží vrátit na náklady prodávajícího. Tento článek dále upravuje povinnost spotřebitele za určitých vymezených podmínek zaplatit peněžní hodnotu zboží, pokud zboží nelze vrátit, a v omezené míře zaplatit i za snížení hodnoty zboží.

Článek 14 ponechává v platnosti dvouleté lhůty týkající se dostupnosti prostředků nápravy podle této směrnice. Vzhledem k tomu, že v některých členských státech se na práva dostupná spotřebitelům podle článku 9 může vztahovat promlčecí lhůta, uvedené období nesmí skončit dříve.

Článek 15 stanoví požadavky na transparentnost, pokud jde o obchodní záruky vydávané prodávajícími, např. pokud jde o formu doručení a obsah, jaký by měl mít záruční list. Navíc uvádí, že záruka je závazná pro prodávajícího v souladu s podmínkami, které jsou obsaženy v reklamě, předmluvních informacích a v záručním listě. Vyjasňuje, že pokud se podmínky, které jsou uváděny například v reklamě, liší od podmínek uvedených v záručním listě, měly by mít přednost ty podmínky, které jsou výhodnější pro spotřebitele.

Článek 16 stanoví, že prodávající má právo na nápravu v případě činu nebo opomenutí ze strany některé osoby v dřívějších člancích řetězce transakcí, které vyústilo v odpovědnost prodávajícího vůči spotřebiteli za nesoulad se smlouvou. Podmínky pro výkon tohoto práva mají být upraveny vnitrostátními právními předpisy členských států.

Článek 17 ukládá členským státům povinnost zajistit, aby byly k dispozici odpovídající a účinné prostředky pro zajištění souladu s touto směrnicí.

Článek 18 potvrzuje závaznou povahu pravidel spotřebitelského smluvního práva podle této směrnice na základě obvyklé doložky, která objasňuje, že jakákoliv odchylka od požadavků obsažených v této směrnicí, která představuje újmu pro spotřebitele, není pro spotřebitele závazná.

Článek 19 stanoví změny jiných právních předpisů EU. Mění se jím směrnice 1999/44/ES s cílem zamezit překrývání mezi těmito dvěma nástroji. Článek 19 rovněž doplňuje odkaz na tuto směrnici v příloze nařízení (ES) č. 2006/2004 s cílem usnadnit přeshraniční spolupráci při prosazování této směrnice. Doplňuje rovněž odkaz na tuto směrnici v příloze I směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/22/ES ze dne 23. dubna 2009 o žalobách na zdržení se jednání v oblasti ochrany zájmů spotřebitelů³⁶ s cílem zajistit, aby byly chráněny kolektivní zájmy spotřebitelů stanovené touto směrnicí.

V článku 20 se stanoví lhůta pro provedení v právních předpisech členskými státy.

Článek 21 stanoví datum vstupu v platnost.

Článek 22 upřesňuje, komu je směrnice určena.

³⁶

Úř. věst. L 110, 1.5.2009, s. 30.

Návrh

SMĚRNICE EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY**o některých aspektech smluv o prodeji zboží online a jinými prostředky na dálku**

(Text s významem pro EHP)

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na článek 114 této smlouvy,

s ohledem na návrh Evropské komise,

po postoupení návrhu legislativního aktu vnitrostátním parlamentům,

s ohledem na stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru³⁷,

v souladu s řádným legislativním postupem,

vzhledem k těmto důvodům:

- (1) V zájmu udržení své konkurenceschopnosti na světových trzích musí Unie reagovat na četné problémy, které se v současné době objevují v důsledku toho, že hospodářství je čím dál více závislé na technologiích. Strategie pro jednotný digitální trh³⁸ stanoví komplexní rámec, který usnadňuje integraci digitálního rozměru do jednotného trhu. První pilíř této strategie řeší roztržičnost v rámci obchodu uvnitř EU, jelikož řeší všechny zásadní překážky, jež brání rozvoji přeshraničního elektronického obchodování.
- (2) Pro docílení opravdového jednotného digitálního trhu je nutné harmonizovat některé aspekty smluv o prodeji zboží, přičemž základem je zajištění vysoké úrovně ochrany spotřebitele.
- (3) Elektronický obchod je hlavní hnací silou růstu na jednotném digitálním trhu. Nicméně jeho potenciál pro růst není zdaleka využit. Aby se posílila konkurenceschopnost Unie a podpořil se růst, musí Unie jednat rychle a motivovat hospodářské subjekty k tomu, aby plně využívaly potenciálu, který nabízí jednotný digitální trh. Plného potenciálu jednotného digitálního trhu lze využít pouze tehdy, pokud budou mít všichni účastníci trhu snadný přístup k prodeji zboží online a budou moci s důvěrou uzavírat transakce v rámci elektronického obchodu. Pravidla smluvního práva, na jejichž základě účastníci trhu uzavírají transakce, patří mezi zásadní faktory při utváření rozhodnutí podniků o tom, zda nabízet zboží online přes hranice. Tato pravidla rovněž ovlivňují ochotu spotřebitelů osvojit si tento druh nákupů a mít v něj důvěru.
- (4) Prodej zboží online sice tvoří převážnou většinu prodeje na dálku v EU, ale tato směrnice by se měla vztahovat na všechny způsoby prodeje na dálku, včetně

37

Úř. věst. C [...], [...], s. [...].

38

COM(2015) 192 final.

telefonických a e-mailových objednávek, aby se zabránilo jakémukoli neodůvodněnému narušování hospodářské soutěže a aby se vytvořily rovné podmínky pro všechny podniky prodávající na dálku.

- (5) Pravidla Unie použitelná na prodej zboží online a jinými prostředky na dálku jsou stále roztržštěná, ačkoli pravidla pro požadavky na předsmulvní informace, právo odstoupit od smlouvy a podmínky dodání již byly plně harmonizovány. Další zásadní smluvní podmínky, jako jsou kritéria souladu se smlouvou, prostředky nápravy a podmínky pro jejich uplatnění u zboží, které není v souladu se smlouvou, jsou předmětem minimální harmonizace ve směrnici Evropského parlamentu a Rady 1999/44/ES³⁹. Členskými státy bylo povoleno jít nad rámec norem Unie a zavádět pravidla, která zajišťují ještě vyšší úroveň ochrany spotřebitele. Když tato pravidla zaváděly, řešily při tom různé aspekty v různém rozsahu. Vnitrostátní ustanovení, kterými se provádí právní předpisy Unie v oblasti spotřebitelského smluvního práva, se proto dnes značně liší, pokud jde o zásadní prvky kupní smlouvy, jako je existence či neexistence hierarchie prostředků nápravy, doba trvání zákonné záruky, doba trvání obrácení důkazního břemene nebo oznámení vady prodávajícímu.
- (6) Tyto rozdíly mohou mít nepříznivý vliv na podniky i spotřebitele. Podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008⁴⁰ musí podniky, které zaměřují svou činnost na spotřebitele v jiných členských státech, vzít v úvahu závazná pravidla spotřebitelského smluvního práva země, v níž má spotřebitel své obvyklé bydliště. Jelikož se tato pravidla v jednotlivých členských státech liší, podniky se mohou potýkat s dodatečnými náklady. Proto by mnoho podniků mohlo nadále upřednostňovat obchodování na domácím trhu nebo vývoz pouze do jednoho či dvou členských států. Tato snaha o minimalizaci eventuálních nákladů a rizik spojených s přeshraničním elektronickým obchodem vede ke ztrátě příležitostí pro obchodní expanzi a pro úspory z rozsahu. Postiženy jsou zejména malé a střední podniky.
- (7) Zákazníci sice požívají vysoké úroveň ochrany při nákupech online nebo jinými prostředky na dálku ze zahraničí v důsledku použití nařízení (ES) č. 593/2008, ale roztržštenost negativně ovlivňuje důvěru spotřebitelů v elektronický obchod. K této nedůvěře sice přispívá několik faktorů, mezi hlavní obavy spotřebitelů se však řadí nejistota týkající se základních smluvních práv. Tato nejistota existuje nezávisle na tom, zda jsou spotřebitelé chráněni závaznými ustanoveními spotřebitelského smluvního práva svého členského státu, či nikoli, v případě, kdy na ně prodávající směřuje své přeshraniční činnosti, nebo zda spotřebitelé uzavírají přeshraniční smlouvy s prodávajícím, který neprovozuje svou obchodní činnost v členském státě, ve kterém má spotřebitel bydliště.
- (8) Pro účely řešení těchto problémů by podniky a spotřebitelé měli mít možnost opřít se o soubor plně harmonizovaných a cílených pravidel pro prodej zboží online a jinými prostředky na dálku. Jednotná pravidla jsou nezbytná v souvislosti s několika zásadními prvky spotřebitelského smluvního práva, které podle stávajícího přístupu spočívajícího v pouze minimální harmonizaci vedly k rozdlům a překážkám pro obchod v celé Unii.
- (9) Díky plně harmonizovaným pravidlům spotřebitelského smluvního práva bude pro obchodníky snadnější nabízet své výrobky v jiných členských státech. Podniky budou

39

Směrnice Evropského parlamentu a Rady 1999/44/ES ze dne 25. května 1999 o některých aspektech prodeje spotřebního zboží a záruk na toto zboží (Úř. věst. L 171, 7.7.1999, s. 12).

40

Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 ze dne 17. června 2008 o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy (Řím I) (Úř. věst. L 177, 4.7.2008, s. 6).

mít nižší náklady, neboť již nebudou muset zohledňovat různá závazná pravidla vůči spotřebitelům. Díky stabilnímu prostředí smluvního práva se budou moci těšit větší právní jistotě při prodeji na dálku do jiných členských států.

- (10) Větší konkurence mezi maloobchodníky pravděpodobně povede k většímu výběru za konkurenceschopnější ceny pro spotřebitele. Spotřebitelé budou díky cíleným plně harmonizovaným pravidlům těžit z vysoké úrovně ochrany a lepší prosperity. Tím se také zvýší jejich důvěra v přeshraniční obchod na dálku, a zejména přes internet. Spotřebitelé budou s větší důvěrou nakupovat na dálku přes hranice s vědomím toho, že budou mít zaručena stejná práva v celé Unii.
- (11) Tato směrnice zahrnuje pravidla použitelná na prodej zboží online a jinými prostředky na dálku pouze ve vztahu k zásadním prvkům smluv, které jsou nezbytné k překonání překážek pro jednotný digitální trh souvisejících se smluvním právem. Za tímto účelem by měla být plně harmonizována pravidla pro požadavky na soulad se smlouvou, prostředky nápravy dostupné pro spotřebitele v případě nesouladu zboží se smlouvou a podmínky pro jejich uplatnění a měla by být zvýšena úroveň ochrany spotřebitele v porovnání se směrnicí 1999/44/ES.
- (12) Pokud smlouva obsahuje prvky týkající se jak prodeje zboží, tak poskytování služeb, směrnice by měla použít pouze na tu část, která se týká prodeje zboží v souladu s přístupem přijatým ve směrnici 2011/83/EU.
- (13) Tato směrnice by se neměla použít na zboží, jako jsou DVD a CD obsahující digitální obsah takovým způsobem, že toto zboží funguje pouze jako nosič digitálního obsahu. Tato směrnice by se však měla použít na digitální obsah začleněný do zboží, jako jsou domácí spotřebiče nebo hračky, jestliže je do nich digitální obsah začleněn takovým způsobem, že jeho funkce jsou podřízeny hlavním funkcím tohoto zboží a funguje jako nedílná součást tohoto zboží.
- (14) Touto směrnicí by nemělo být dotčeno smluvní právo členských států v oblastech, které nejsou touto směrnicí upraveny. Členské státy by rovněž měly mít možnost stanovit podrobnější podmínky, pokud jde o aspekty upravené touto směrnicí v rozsahu, v jakém nejsou zcela harmonizovány touto směrnicí: to se týká promlčecí lhůty pro uplatnění práva spotřebitelů, obchodních záruk a práva na odškodnění prodávajícího.
- (15) Pokud se odkazuje na tytéž pojmy, měla by se pravidla této směrnice používat a vykládat v souladu s pravidly stanovenými ve směrnici 1999/44/ES a směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2011/83/EU⁴¹, jak jsou vykládána judikaturou Soudního dvora Evropské unie.
- (16) Pro účely právní jasnosti obsahuje tato směrnice definici kupní smlouvy. Tato definice uvádí, že do oblasti působnosti této směrnice jsou zahrnuty rovněž smlouvy, na jejichž základě má být zboží teprve vyprodukováno nebo vyrobeno, mimo jiné i podle specifikací spotřebitele.
- (17) V zájmu zajištění jasnosti a jistoty pro prodávající a spotřebitele by směrnice měla vymezit pojem „smlouva“. Tato definice vychází ze společných tradic všech členských států tím, že se pro existenci smlouvy vyžaduje dohoda směřující k tomu, aby z ní vyplývaly povinnosti nebo jiné právní účinky.

41

Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/83/EU ze dne 25. října 2011 o právech spotřebitelů, kterou se mění směrnice Rady 93/13/EHS a směrnice Evropského parlamentu a Rady 1999/44/ES a zrušuje směrnice Rady 85/577/EHS a směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/7/ES (Úř. věst. L 304, 22.11.2011, s. 64).

- (18) S cílem vyvážit požadavek právní jistoty s odpovídající pružností právních pravidel by jakýkoli odkaz v této směrnici na to, co může být od osoby nebo osobou očekáváno, měl být chápán jako odkaz na to, co lze přiměřeně očekávat. Měla by se objektivně zajistit standardní přiměřenost s ohledem na povahu a účel smlouvy, na okolnosti daného případu a na příslušné zvyklosti a praktiky zúčastněných stran. Zejména by měla být objektivně zajištěna přiměřená lhůta pro dokončení opravy nebo výměny s ohledem na povahu zboží a povahu nesouladu se smlouvou.
- (19) V zájmu zajištění jasnosti, pokud jde o to, co může spotřebitel očekávat a za co je prodávající odpovědný v případě nedodání toho, co se očekává, je nutné plně harmonizovat pravidla pro určení souladu se smlouvou. Použitím kombinace subjektivních a objektivních kritérií by měly být chráněny oprávněné zájmy obou stran kupní smlouvy. Soulad se smlouvou by měl být posuzován nejen zohledněním požadavků, které byly skutečně stanoveny ve smlouvě – včetně předsmuvních informací, které tvoří nedílnou součást smlouvy –, ale také určitých objektivních požadavků, které představují běžně očekávaný standard u zboží, zejména pokud jde o způsobilost pro daný účel, balení, návod k instalaci a běžné znaky a výkonové schopnosti.
- (20) Mnoho spotřebního zboží musí být před tím, než je může spotřebitel účinně používat, nainstalováno. Jakýkoli nesoulad se smlouvou, který je způsoben nesprávnou instalací zboží, by se měl proto považovat za nesoulad se smlouvou v případě, že instalace byla provedena prodávajícím nebo pod jeho kontrolou, a také v případě, kdy zboží bylo instalováno spotřebitelem a k nesprávné instalaci došlo v důsledku nesprávného návodu k instalaci.
- (21) Požadavky na soulad by měly zahrnovat jak věcné vady, tak i právní vady. Práva třetích stran a jiné právní vady by mohly spotřebiteli účinně bránit v používání zboží v souladu se smlouvou, pokud držitel těchto práv oprávněně nutí spotřebitele, aby přestal uvedená práva porušovat. Proto by měl prodávající zajistit, aby zboží nebylo zatíženo jakýmkoli právem třetí strany, které spotřebiteli brání v používání zboží v souladu se smlouvou.
- (22) Měla by být sice zaručena smluvní volnost, pokud jde o kritéria souladu se smlouvou, avšak aby se zamezilo obcházení odpovědnosti za nesoulad se smlouvou a zajistila se vysoká úroveň ochrany spotřebitele, měla by být jakákoli odchylka od závazných pravidel týkajících se kritérií souladu se smlouvou a nesprávné instalace, která představuje újmu pro zájmy spotřebitele, platná pouze tehdy, pokud o ní byl spotřebitel výslovně informován a výslovně s ní souhlasil při uzavírání smlouvy.
- (23) Zajištění delší trvanlivosti spotřebního zboží je důležité proto, aby se dosáhlo udržitelnějších spotřebních návyků a oběhového hospodářství. Podobně zásadní význam pro posílení důvěry spotřebitelů v jednotný trh má zabránění vstupu výrobků, které nejsou v souladu s právními předpisy, na trh Unie tím, že se posílí dohled nad trhem a hospodářským subjektům se poskytnou správné pobídky. Právní předpisy Unie pro konkrétní výrobky proto představují nejvhodnější způsob, jak zavést požadavky na trvanlivost a jiné požadavky týkající se konkrétních typů nebo skupin výrobků s použitím upravených kritérií. Tato směrnice by proto měla doplňovat cíle, o jejichž naplnění usilují tyto právní předpisy Unie pro jednotlivá odvětví. Pokud jsou konkrétní informace o trvanlivosti uvedeny v jakémkoli prohlášení před uzavřením smlouvy, které je součástí kupní smlouvy, spotřebitel by měl mít možnost se na ně spolehnout jakožto na součást kritérií souladu se smlouvou.

- (24) Zvýšení právní jistoty jak pro spotřebitele, tak pro prodávající vyžaduje, aby se jasně určil moment, kdy se má posoudit soulad zboží se smlouvou. V zájmu zajištění soudržnosti mezi touto směrnicí a směrnicí 2011/83/EU je vhodné určit jako dobu pro posouzení souladu zboží se smlouvou dobu přechodu rizika. Nicméně v případech, kdy musí být zboží instalováno, by měla být tato rozhodná doba přizpůsobena.
- (25) Volitelná možnost pro členské státy zachovat v platnosti oznamovací povinnosti pro spotřebitele může vést k tomu, že spotřebitelé přijdou o své odůvodněné nároky na nápravu kvůli tomu, že tuto skutečnost oznámili pozdě nebo neoznámili vůbec, zejména při přeshraniční transakci, kdy se použije právo jiného členského státu a spotřebitel si není této oznamovací povinnosti vyplývající z právních předpisů jiného členského státu vědom. Proto by oznamovací povinnost pro spotřebitele neměla být stanovena. Členským státům by se proto mělo zabránit v zavádění nebo zachovávání platnosti požadavku, že spotřebitel musí oznámit prodávajícímu nesoulad se smlouvou v určité lhůtě.
- (26) Aby se podniky mohly spolehnout na jednotný soubor pravidel v celé Unii, je třeba plně harmonizovat dobu, během níž se důkazní břemeno v případě nesouladu se smlouvou obrací ve prospěch spotřebitele. S cílem využít presumpce nesouladu se smlouvou by spotřebitel během prvních dvou let měl pouze zjistit, že zboží není v souladu se smlouvou, aniž by musel prokazovat, že nesoulad se smlouvou v rozhodné době pro stanovení souladu skutečně existoval. Aby se zvýšila právní jistota s ohledem na dostupné prostředky nápravy v případě nesouladu se smlouvou a odstranila se jedna z hlavních překážek, které brání fungování jednotného digitálního trhu, mělo by být plně harmonizováno pořadí, v němž lze uplatňovat prostředky nápravy. Konkrétně by měl mít spotřebitel jako první prostředek nápravy k dispozici možnost volby mezi opravou nebo výměnou, což by mělo napomoci zachovat smluvní vztah a vzájemnou důvěru. Kromě toho, když se spotřebitelům umožní požadovat opravu, podpoří se tím udržitelná spotřeba a snad i větší trvanlivost výrobků.
- (27) Možnost volby spotřebitele mezi opravou a výměnou by měla být omezena pouze tehdy, pokud by zvolená možnost byla ve srovnání s druhou dostupnou možností nepřiměřená, nemožná nebo nezákonná. Například by mohlo být nepřiměřené požadovat výměnu zboží z důvodu drobného škrábance, pokud by tato výměna obnášela značné náklady, a přitom je možné tento škrábanec snadno odstranit.
- (28) Jestliže prodávající nenapraví nesoulad se smlouvou prostřednictvím opravy nebo výměny bez významných obtíží pro spotřebitele a v přiměřené lhůtě, měl by mít spotřebitel právo na snížení ceny nebo na ukončení smlouvy. Zejména jakákoli oprava nebo výměna musí být úspěšně dokončena v této přiměřené lhůtě. Co znamená přiměřená lhůta, by mělo být objektivně zjištěno s ohledem na povahu zboží a povahu nesouladu se smlouvou. Pokud prodávající během této přiměřené lhůty úspěšně nenapravil nesoulad se smlouvou, spotřebitel by neměl být povinen akceptovat jakékoli další pokusy ze strany prodávajícího ve vztahu ke stejnému nesouladu se smlouvou.
- (29) Vzhledem k tomu, že právo ukončit smlouvu z důvodu nesouladu se smlouvou je důležitým prostředkem nápravy použitelným tehdy, pokud oprava či výměna nejsou proveditelné nebo byly neúspěšné, spotřebitel by měl mít právo ukončit smlouvu i v případech, že nesoulad se smlouvou je nevýznamný. To by znamenalo silnou motivaci ke snaze o nápravu všech případů nesouladu se smlouvou již v rané fázi. Aby toto právo ukončit smlouvu bylo pro spotřebitele účinné v situacích, kdy spotřebitel nakupuje větší množství zboží, přičemž určité položky jsou příslušenstvím hlavní

položky a spotřebitel by je bez této hlavní položky nekoupil, a nesoulad se smlouvou se týká pouze uvedené hlavní položky, měl by mít spotřebitel právo smlouvu ukončit i v souvislosti s těmito prvky příslušenství, i když tyto prvky v souladu se smlouvou jsou.

- (30) Pokud spotřebitel ukončí smlouvu z důvodu nesouladu se smlouvou, tato směrnice stanoví pouze hlavní účinky a podmínky práva na ukončení smlouvy, zejména povinnost stran navrátit, co obdržely. Proto musí být prodávající povinen vrátit cenu zaplacenou spotřebitelem a spotřebitel musí vrátit zboží.
- (31) Aby se zajistila účinnost práva ukončit smlouvu pro spotřebitele a zároveň aby se zabránilo bezdůvodnému obohacování spotřebitele, měla by být povinnost spotřebitele zaplatit za snížení hodnoty zboží omezena pouze na ty situace, kdy snížení hodnoty je větší než snížení hodnoty způsobené běžným používáním. V žádném případě by spotřebitel neměl být povinen uhradit částku vyšší, než je dohodnutá cena za zboží. V situacích, kdy vrácení zboží není v důsledku zničení nebo ztráty možné, by měl spotřebitel zaplatit peněžní hodnotu zboží, které bylo zničeno. Spotřebitel by však neměl být povinen zaplatit peněžní hodnotu, pokud toto zničení nebo ztráta byly způsobeny nesouladem zboží se smlouvou.
- (32) Aby se zvýšila právní jistota pro prodávající a celková důvěra spotřebitelů v přeshraniční nákupy, je nutné harmonizovat lhůtu, během níž je prodávající odpovědný za každý nesoulad se smlouvou, který existuje v době, kdy spotřebitel získal zboží do fyzického držení. Vzhledem k tomu, že valná většina členských států při provádění směrnice 1999/44 stanovila dvouleté období a že v praxi to účastníci trhu považují za rozumnou lhůtu, tato lhůta by měla zůstat zachována.
- (33) Aby spotřebitelé byli lépe informováni a aby se usnadnilo prosazování pravidel Unie ohledně práv spotřebitele ve vztahu ke zboží, které není v souladu se smlouvou, měla by tato směrnice sjednotit dobu, během níž dochází k obrácení důkazního břemene ve prospěch spotřebitele, s dobou, během níž je prodávající odpovědný za jakýkoli nesoulad se smlouvou.
- (34) S cílem zajistit transparentnost by měly být stanoveny některé požadavky na transparentnost pro obchodní záruky. Aby se zlepšila právní jistota a aby se zabránilo uvádění spotřebitelů v omyl, tato směrnice dále stanoví, že pokud jsou podmínky obchodní záruky obsažené v reklamě nebo předmluvních informacích pro spotřebitele výhodnější než podmínky, které jsou uvedeny v záručním listě, pak by měly mít výhodnější podmínky přednost.
- (35) Vzhledem k tomu, že prodávající je odpovědný vůči spotřebiteli za jakýkoliv nesoulad zboží se smlouvou, který vznikl v důsledku činu nebo opomenutí prodávajícího nebo třetí strany, je odůvodněné, aby prodávající měl možnost usilovat o nápravu ze strany odpovědné osoby v dřívějších článcích řetězce transakcí. Touto směrnicí by však neměla být dotčena zásada smluvní volnosti ve vztazích mezi prodávajícím a dalšími stranami v řetězci transakcí. Podrobnosti pro výkon tohoto práva, zejména vůči komu a jakým způsobem je třeba o tyto prostředky nápravy usilovat, by měly stanovit členské státy.
- (36) Osoby nebo organizace považované v rámci vnitrostátního práva za ty osoby nebo organizace, které mají oprávněný zájem na ochraně smluvních práv spotřebitelů, by měly mít právo zahájit řízení buď u soudu, nebo u správního orgánu, který má pravomoc rozhodovat o stížnostech nebo dát podnět k příslušnému soudnímu řízení.

- (37) Žádným ustanovením této směrnice by nemělo být dotčeno použití pravidel mezinárodního práva soukromého, zejména nařízení (ES) č. 593/2008 a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1215/2012⁴².
- (38) Směrnice 1999/44/ES by měla být změněna tak, aby z oblasti své působnosti vylučovala kupní smlouvy uzavřené na dálku.
- (39) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2006/2004⁴³ by mělo být změněno tak, aby v příloze obsahovalo odkaz na tuto směrnici, aby se tak usnadnila přeshraniční spolupráce při prosazování této směrnice.
- (40) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/22/ES⁴⁴ by měla být změněna tak, aby v příloze obsahovala odkaz na tuto směrnici, aby tak byly chráněny kolektivní zájmy spotřebitelů stanovené touto směrnicí.
- (41) Členské státy se v souladu se Společným politickým prohlášením členských států a Komise ze dne 28. září 2011 o informativních dokumentech⁴⁵ zavázaly, že v odůvodněných případech doplní oznámení o opatřeních přijatých k provedení směrnice ve vnitrostátním právu o jeden či více dokumentů, které objasňují vztah mezi jednotlivými ustanoveními směrnice a příslušnými částmi vnitrostátních nástrojů přijatých k provedení směrnice ve vnitrostátním právu. V případě této směrnice považuje normotvůrce předložení těchto dokumentů za odůvodněné.
- (42) Vzhledem k tomu, že cílů této směrnice, tj. přispět k fungování vnitřního trhu důsledným řešením překážek souvisejících se smluvním právem, které brání prodeji zboží online a jinými prostředky na dálku, nemůže být uspokojivě dosaženo na úrovni jednotlivých členských států, ale lze jich lépe dosáhnout na úrovni Unie, může Unie přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity podle článku 5 Smlouvy o Evropské unii. V souladu se zásadou proporcionality stanovenou v uvedeném článku nepřekračuje tato směrnice rámec toho, co je nezbytné pro dosažení těchto cílů.
- (43) Tato směrnice dodržuje základní práva a ctí zásady uznávané zejména Listinou základních práv Evropské unie, a sice články 16, 38 a 47 uvedené listiny,

PŘIJALY TUTO SMĚRNICI:

Článek 1

Předmět a oblast působnosti

1. Tato směrnice stanoví určité požadavky týkající se kupních smluv uzavíraných na dálku mezi prodávajícím a spotřebitelem, zejména pravidla pro soulad zboží se smlouvou, prostředky nápravy v případě nesouladu se smlouvou a podmínky pro uplatnění těchto prostředků nápravy.
2. Tato směrnice se nepoužije na smlouvy uzavírané na dálku, které se týkají poskytování služeb. Pokud kupní smlouva stanoví jak prodej zboží, tak poskytnutí služeb, tato směrnice se použije pouze na tu část, která se týká prodeje zboží.

⁴² Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1215/2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (přepracované znění) (Úř. věst. L 351, 20.12.2012, s. 1).

⁴³ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2006/2004 ze dne 27. října 2004 o spolupráci mezi vnitrostátními orgány příslušnými pro vymáhání dodržování zákonů na ochranu zájmů spotřebitele (Úř. věst. L 165, 18.6.2013, s. 1).

⁴⁴ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/22/ES ze dne 23. dubna 2009 o žalobách na zdržení se jednání v oblasti ochrany zájmů spotřebitelů (Úř. věst. L 110, 1.5.2009, s. 30).

⁴⁵ Úř. věst. C 369, 17.12.2011, s. 14.

3. Tato směrnice se nepoužije na jakýkoli trvalý nosič , který obsahuje digitální obsah, v případech, kdy se tento trvalý nosič používá výhradně jako nosič pro poskytování digitálního obsahu spotřebiteli.
4. Pokud není regulováno touto směrnicí, není touto směrnicí dotčeno obecné vnitrostátní smluvní právo, jako jsou pravidla o opodstatnění, platnosti nebo účincích smluv, včetně důsledků ukončení smlouvy.

Článek 2

Definice

Pro účely této směrnice se použijí tyto definice:

- a) „kupní smlouvou“ se rozumí smlouva, na jejímž základě prodávající převádí vlastnictví zboží spotřebiteli nebo se zavazuje k převedení tohoto vlastnictví, včetně zboží, které má být teprve vyprodukováno nebo vyrobeno, a spotřebitel hradí cenu tohoto zboží nebo se zavazuje k její úhradě;
- b) „spotřebitelem“ se rozumí fyzická osoba, která ve smlouvách, na které se vztahuje tato směrnice, jedná za účelem, který nelze považovat za její obchodní činnost, podnikání, řemeslo nebo povolání;
- c) „prodávajícím“ se rozumí fyzická nebo právnická osoba bez ohledu na to, zda je v soukromém či veřejném vlastnictví, která jedná, i prostřednictvím jiné osoby jednající jejím jménem nebo v jejím zastoupení, za účelem, který lze považovat za její obchodní činnost, podnikání, řemeslo nebo povolání v souvislosti se smlouvami, na které se vztahuje tato směrnice;
- d) „zbožím“ se rozumí veškeré hmotné movité předměty, s výjimkou:
 - a) předmětů, které se prodávají na základě výkonu rozhodnutí nebo jiných soudních opatření;
 - b) vody, plynu a elektrické energie, nejsou-li prodávány v omezeném objemu nebo v určitém množství;
- e) „kupní smlouvou uzavřenou na dálku“ se rozumí kupní smlouva uzavřená v rámci organizovaného systému prodeje na dálku bez souběžné fyzické přítomnosti prodávajícího a spotřebitele, přičemž se výlučně používá jeden nebo více prostředků komunikace na dálku, mimo jiné včetně internetu, až do a včetně okamžiku, kdy je smlouva uzavřena;
- f) „trvalým nosičem“ se rozumí jakýkoli nástroj, který umožňuje spotřebiteli nebo prodávajícímu ukládat informace určené jemu osobně, a to způsobem vhodným pro jejich budoucí použití, po dobu přiměřenou jejich účelu, a který umožňuje reprodukci uložených informací v nezměněném stavu;
- g) „obchodní zárukou“ se rozumí jakýkoli závazek prodávajícího nebo výrobce (dále jen „poskytovatel záruky“) vůči spotřebiteli přesahující jeho záruční povinnost vyplývající ze zákona a spočívající v tom, že mu vrátí zaplacenou cenu nebo že zboží vymění, opraví nebo zařídí jeho servis, pokud zboží neodpovídá údajům nebo jakýmkoli jiným požadavkům uvedeným v záručním listě, které se netýkají splnění zákonných podmínek, nebo v příslušné reklamě dostupné v době uzavření smlouvy nebo před jejím uzavřením;

- h) „smlouvou“ se rozumí dohoda směřující k tomu, aby z ní vyplývaly povinnosti nebo jiné právní účinky;
- i) „opravou“ se rozumí v případě nesouladu se smlouvou uvedení zboží do souladu se smlouvou;
- j) výrazem „bezplatně“ se rozumí bez nákladů nezbytně vynaložených na uvedení zboží do souladu se smlouvou, zejména nákladů na poštovné, práci a materiál.

Článek 3

Úroveň harmonizace

Členské státy nesmí zachovávat v platnosti nebo zavádět ustanovení odchylná od ustanovení této směrnice, včetně přísnějších nebo méně přísných ustanovení pro zajištění odlišné úrovně ochrany spotřebitele.

Článek 4

Soulad se smlouvou

1. Prodávající zajistí, aby zboží bylo v souladu se smlouvou, a to tak, že v příslušných případech musí:
 - a) být v množství, kvalitě a popisu požadovaném smlouvou, kam patří i to, že jestliže prodávající ukáže spotřebiteli vzorek nebo model, musí být zboží v kvalitě a odpovídat popisu tohoto vzorku nebo modelu;
 - b) být vhodné pro jakýkoli konkrétní účel, pro nějž jej spotřebitel požaduje, o kterém spotřebitel informoval prodávajícího v době uzavření smlouvy a se kterým prodávající souhlasil; a
 - c) mít takové znaky a výkonové schopnosti, které jsou uvedené v jakémkoli prohlášení před uzavřením smlouvy, které je nedílnou součástí smlouvy.
2. Aby bylo zboží v souladu se smlouvou, musí splňovat rovněž požadavky článků 5, 6 a 7.
3. Jakákoli dohoda, která vylučuje články 5 a 6, odchyluje se od nich nebo mění jejich účinky v neprospěch spotřebitele, je platná pouze tehdy, pokud v době uzavření smlouvy spotřebitel věděl o specifických podmínkách týkajících se zboží a spotřebitel s těmito specifickými podmínkami při uzavírání smlouvy výslovně souhlasil.

Článek 5

Požadavky na soulad zboží se smlouvou

Zboží musí v příslušných případech:

- a) být vhodné k účelu, k němuž by bylo zboží stejného popisu běžně použito;
- b) být dodáno spolu s takovým příslušenstvím, včetně obalu, návodu k instalaci nebo jiných pokynů, u nichž může spotřebitel předpokládat, že je obdrží; a
- c) mít takovou kvalitu a výkonové schopnosti, které jsou běžné pro zboží stejného druhu a které může spotřebitel očekávat vzhledem k povaze zboží a s ohledem na jakékoli veřejné prohlášení učiněné prodávajícím nebo jeho jménem nebo

jinými osobami v dřívějších člancích řetězce transakcí, včetně výrobce, pokud prodávající neprokáže, že:

- i) prodávající si nebyl a reálně si nemohl být vědom daného prohlášení;
- ii) v době uzavření smlouvy bylo toto prohlášení opraveno; nebo
- iii) rozhodnutí o koupi nemohlo být dotyčným vyjádřením ovlivněno.

Článek 6

Nesprávná instalace

Pokud bylo zboží nesprávně instalováno, považuje se každý nesoulad se smlouvou vyplývající z nesprávné instalace za nesoulad zboží se smlouvou, jestliže:

- a) zboží bylo instalováno prodávajícím nebo na jeho odpovědnost; nebo
- b) zboží mělo být instalováno spotřebitelem, bylo instalováno spotřebitelem a nesprávná instalace byla způsobena nedostatkem v návodu k instalaci.

Článek 7

Práva třetích stran

V době rozhodné pro stanovení souladu se smlouvou podle článku 8 nesmí být zboží zatíženo žádným právem třetí strany, včetně práva založeného na duševním vlastnictví, aby mohlo být zboží použito podle smlouvy.

Článek 8

Rozhodná doba pro stanovení souladu se smlouvou

1. Prodávající je odpovědný za každý nesoulad se smlouvou, který existuje v okamžiku, kdy:
 - a) spotřebitel nebo jím určená třetí strana (jiná než dopravce) získá zboží do fyzického držení; nebo
 - b) zboží je předáno dopravci vybranému spotřebitelem, pokud tento dopravce nebyl navržen prodávajícím nebo pokud prodávající nenabízí žádný způsob přepravy.
2. V případech, kdy zboží bylo instalováno prodávajícím nebo na jeho odpovědnost se za okamžik, kdy spotřebitel získal zboží do fyzického držení, považuje okamžik, kdy byla instalace dokončena. V případě, kdy bylo zboží určeno k instalaci spotřebitelem, se za okamžik, kdy spotřebitel získal zboží do fyzického držení, považuje okamžik, kdy měl spotřebitel k dispozici dostatečnou dobu pro instalaci, ale v žádném případě ne později než 30 dnů od okamžiku uvedeného v odstavci 1.
3. Jakýkoli nesoulad se smlouvou, který se projeví v průběhu dvou let od okamžiku uvedeného v odstavcích 1 a 2, se považuje za nesoulad se smlouvou, který existoval již v okamžiku uvedeném v odstavcích 1 a 2, pokud to není neslučitelné s povahou zboží nebo s povahou nesouladu se smlouvou.

Článek 9

Prostředky nápravy pro spotřebitele v případě nesouladu se smlouvou

1. V případě nesouladu se smlouvou má spotřebitel nárok na to, aby bylo zboží uvedeno prodávajícím bezplatně do souladu se smlouvou, a sice formou opravy nebo výměny v souladu s článkem 11.
2. Oprava nebo výměna zboží se musí uskutečnit v přiměřené lhůtě a bez významných obtíží pro spotřebitele, přičemž se zohlední povaha zboží a účel, pro který spotřebitel zboží vyžadoval.
3. Spotřebitel má nárok na přiměřené snížení ceny v souladu s článkem 12 nebo na ukončení smlouvy v souladu s článkem 13, pokud:
 - a) je oprava nebo výměna nemožná nebo nezákonná;
 - b) prodávající neprovedl opravu nebo výměnu v přiměřené lhůtě;
 - c) oprava nebo výměna by spotřebiteli způsobily významné obtíže; nebo
 - d) prodávající prohlásil nebo je z okolností stejně tak zřejmé, že prodávající neuvede zboží do souladu se smlouvou v přiměřené lhůtě.
4. Spotřebitel má nárok odepřít zaplacení jakékoli zbývající části ceny, dokud prodávající neuvede zboží do souladu se smlouvou.
5. Spotřebitel nemá nárok na nápravu, pokud přispěl k nesouladu se smlouvou nebo jeho účinkům.

Článek 10

Výměna zboží

1. Pokud prodávající zjednává nápravu nesouladu se smlouvou výměnou zboží, převezme nahrazované zboží na své náklady, pokud se strany nedohodly jinak, poté, co byl prodávající na nesoulad se smlouvou upozorněn spotřebitelem.
2. Pokud spotřebitel instaloval zboží způsobem slučitelným s jeho povahou a účelem předtím, než se nesoulad se smlouvou projevil, zahrnuje povinnost převzít zpět nahrazované zboží i odstranění zboží, které není v souladu se smlouvou, a instalaci náhradního zboží, nebo úhradu nákladů s ní spojených.
3. Spotřebitel není povinen zaplatit za jakékoli použití nahrazovaného zboží v době před ukončením smlouvy.

Článek 11

Volba spotřebitele mezi opravou a výměnou zboží

Spotřebitel si může zvolit mezi opravou a výměnou zboží, pokud by zvolená možnost nebyla nemožná, nezákonná nebo by ve srovnání s druhou možností pro prodávajícího obnášela náklady, které by byly nepřiměřené, s přihlédnutím ke všem okolnostem, včetně:

- a) hodnoty, kterou by zboží mělo, kdyby nedošlo k nesouladu se smlouvou;
- b) významu nesouladu se smlouvou;
- c) toho, zda by bylo možné alternativní nápravu dokončit, aniž by se tím spotřebiteli způsobily významné obtíže.

Článek 12

Snížení ceny

Snížení ceny musí být přiměřené k poklesu hodnoty zboží, které spotřebitel obdržel, ve srovnání s hodnotou, kterou by zboží mělo, kdyby bylo v souladu se smlouvou.

Článek 13

Právo spotřebitele ukončit smlouvu

1. Spotřebitel uplatní své právo na ukončení smlouvy tím, že tuto skutečnost jakýmkoli způsobem oznámí prodávajícímu.
2. Pokud se nesoulad se smlouvou týká pouze některého zboží dodaného podle smlouvy a existuje důvod pro ukončení smlouvy podle článku 9, spotřebitel může ukončit smlouvu pouze ve vztahu k tomuto zboží a jakémukoli jinému zboží, které spotřebitel získal jako příslušenství k tomuto zboží, které není v souladu se smlouvou.
3. Pokud spotřebitel ukončí smlouvu jako celek nebo ve vztahu k některému zboží dodanému podle smlouvy v souladu s odstavcem 2:
 - a) prodávající vrátí spotřebiteli zpět zaplacenou částku bez zbytečného prodlení a v každém případě nejpozději do 14 dnů od obdržení takového oznámení a nese náklady související s vrácením platby;
 - b) spotřebitel vrátí zboží prodávajícímu na náklady prodávajícího bez zbytečného prodlení a v každém případě nejpozději do 14 dní ode dne zaslání oznámení o ukončení smlouvy;
 - c) pokud zboží nelze vrátit v důsledku zničení nebo ztráty, spotřebitel musí zaplatit prodávajícímu peněžní hodnotu zboží, kterou by zboží, jež není v souladu se smlouvou, mělo ke dni, kdy mělo být vráceno, pokud by je spotřebitel uchoval až do uvedeného dne bez zničení nebo ztráty, pokud zničení nebo ztráta nebyly způsobeny nesouladem zboží se smlouvou; a
 - d) spotřebitel zaplatí za snížení hodnoty zboží pouze v míře, v jaké toto snížení hodnoty přesahuje ztrátu hodnoty při běžném používání. Platba za snížení hodnoty nesmí překročit cenu zaplacenou za zboží.

Článek 14

Lhůty

Spotřebitel má nárok na nápravu v případě nesouladu zboží se smlouvou, pokud se nesoulad se smlouvou projeví do dvou let od okamžiku rozhodného pro stanovení souladu se smlouvou. V případě, že se podle vnitrostátních předpisů práva uvedená v článku 9 promlčují, nesmí být promlčecí lhůta kratší než dva roky od okamžiku rozhodného pro stanovení souladu se smlouvou.

Článek 15

Obchodní záruky

1. Jakákoli obchodní záruka je pro poskytovatele záruky závazná podle podmínek stanovených:

- a) v předsmuvních informacích poskytovaných prodávajícím, včetně jakéhokoli prohlášení před uzavřením smlouvy, které je nedílnou součástí smlouvy;
- b) v reklamě dostupné v době před uzavřením smlouvy nebo během jejího uzavírání; a
- c) v záručním listě.

Pokud je záruční list pro spotřebitele méně příznivý než podmínky stanovené v předsmuvních informacích poskytnutých prodávajícím nebo v reklamě, obchodní záruka je závazná podle podmínek stanovených v předsmuvních informacích nebo reklamě týkající se obchodní záruky.

- 2. Záruční list musí být zpřístupněn na trvalém nosiči a být sepsán jasným a srozumitelným jazykem. Musí zahrnovat tyto prvky:
 - a) jasné uvedení zákonných práv spotřebitele podle této směrnice a jasné prohlášení, že uvedená práva nejsou obchodní zárukou dotčena; a
 - b) podmínky obchodní záruky, jež jdou nad rámec zákonných práv spotřebitele, informace o trvání, přenositelnosti, územní působnosti a existenci jakýchkoli poplatků, které spotřebiteli mohou vzniknout v souvislosti s využitím obchodní záruky, jméno a adresa poskytovatele záruky a případně osoby, proti které je třeba záruku uplatnit (pokud se liší od poskytovatele záruky), a postup, jakým se má nárok uplatnit.
- 3. Nesouladem s ustanovením odstavce 2 není dotčena závazná povaha obchodní záruky pro poskytovatele záruky.
- 4. Členské státy mohou stanovit dodatečná pravidla pro obchodní záruky, pokud tato pravidla neomezí ochranu stanovenou v tomto článku.

Článek 16

Právo na nápravu

Pokud prodávající odpovídá spotřebiteli za nesoulad se smlouvou, který je důsledkem činu nebo opomenutí některé osoby v dřívějších článcích řetězce transakcí, má prodávající nárok usilovat o nápravu ze strany oné osoby nebo osob odpovědných v řetězci transakcí. Osobu, u níž má prodávající nárok usilovat o nápravu, a příslušná opatření a podmínky výkonu tohoto práva, určí vnitrostátní právo.

Článek 17

Prosazování

- 1. Členské státy zajistí, aby byly k dispozici odpovídající a účinné prostředky pro zajištění souladu s touto směrnicí.
- 2. Prostředky uvedené v odstavci 1 zahrnují ustanovení o tom, že jeden nebo několik z následujících subjektů, které určí vnitrostátní právo, mohou podle vnitrostátního práva podat žalobu u soudu nebo u příslušných správních subjektů, aby se zajistilo, že se použijí vnitrostátní ustanovení, kterými se provádí tato směrnice:
 - a) veřejnoprávní subjekty nebo jejich zástupci;
 - b) spotřebitelské organizace, které mají oprávněný zájem na ochraně spotřebitelů;

c) profesní organizace, které mají oprávněný zájem na žalobě.

Článek 18

Závazná povaha

Jakákoli smluvní dohoda, která k újmě spotřebitele vylučuje použití vnitrostátních opatření provádějících tuto směrnici, odchyluje se od nich nebo mění jejich účinek před tím, než byl prodávající upozorněn spotřebitelem na nesoulad zboží se smlouvou, není pro spotřebitele závazná, pokud smluvní strany v souladu s čl. 4 odst. 3 nevyloučily požadavky článků 5 a 6, neodchýlily se od nich nebo nepozměnily jejich účinky.

Článek 19

Změny směrnice 1999/44/ES, nařízení (ES) č. 2006/2004 a směrnice 2009/22/ES

1. Článek 1 směrnice 1999/44/ES se mění takto:

a) odstavce 1 se nahrazuje tímto:

*„1. Cílem této směrnice je sblížit právní a správní předpisy jednotlivých členských států týkající se některých aspektů **smluv o prodeji spotřebního zboží a záruk na spotřební zboží, kromě kupních smluv uzavíraných na dálku**, s cílem zajistit jednotnou základní úroveň ochrany spotřebitele v rámci vnitřního trhu.“*

b) odstavec 2 se mění takto:

i) písmeno f) se nahrazuje tímto:

„f): „nápravou“ v případě rozporu se smlouvou uvedení spotřebního zboží do souladu s kupní smlouvou;“

ii) doplňuje se nové písmeno, které zní:

„g) „kupní smlouvou uzavřenou na dálku“ se rozumí kupní smlouva uzavřená v rámci organizovaného systému prodeje na dálku bez souběžné fyzické přítomnosti prodávajícího a spotřebitele, přičemž se výlučně používá jeden nebo více prostředků komunikace na dálku, mimo jiné včetně internetu, až do a včetně okamžiku, kdy je smlouva uzavřena.“

2. V příloze nařízení (ES) č. 2006/2004 se doplňuje nový bod, který zní:

„22. Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) N/XXX ze dne XX/XX/201X o některých aspektech smluv o prodeji zboží online a jinými prostředky na dálku (Úř. věst. ...).“

3. V příloze I směrnice 2009/22/ES se doplňuje nový bod, který zní:

„16. Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) N/XXX ze dne XX/XX/201X o některých aspektech smluv o prodeji zboží online a jinými prostředky na dálku (Úř. věst. ...).“

Článek 20

Provedení

1. Členské státy uvedou v účinnost právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s touto směrnicí do [date of two years after the entry into force].
2. Tyto předpisy přijaté členskými státy musí obsahovat odkaz na tuto směrnici nebo musí být takový odkaz učiněn při jejich úředním vyhlášení. Způsob odkazu si stanoví členské státy.

3. Členské státy sdělí Komisi znění hlavních ustanovení vnitrostátních právních předpisů, které přijmou v oblasti působnosti této směrnice.

Článek 21

Vstup v platnost

Tato směrnice vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Článek 22

Určení

Tato směrnice je určena členským státům.

V Bruselu dne

*Za Evropský parlament
předseda/předsedkyně*

*Za Radu
předseda/předsedkyně*